

Fontos döntések a titkárok országos tanácskozásán Június 7-ére összehívják a munkakongresszust

Április 21-én nem kevesebbre vállalkozott a PDSZ vezető testülete, minthogy 7 olyan napirendet tárgyal meg, mely meghatározhatja éves tevékenységét. A napirendi pontok előtt Doros Béla elnök-vezérigazgató adott rövid tájékoztatást a részvénytársaság helyzetéről, arról, hogy a Cégbíróság kifogás nélkül bejegyezte.

Kiemelte az alapítói ülés fontosságát, amelyre várhatóan május első felében kerül sor — szövege az igazgató —, valamint a felügyelőbizottság első üléséről, azok döntéseiről. Az rt. üzleti tervével kapcsolatban ismertette az igazgatóság azon észrevételeit, miszerint az nem tartalmaz elegendő elemzést a piaci helyzetről, az ügyfelek struktúrájáról, a konkurenciáról.

A testület tagjai által felvetett kérdésekre válaszolva többek között elmondta, hogy milyen új szolgáltatásokban gondolkodik a posta (pl. elektronikus levél, biztosítási ügyintézés kiterjesztése, nastrocsekk). A postaszolgálat gépesítésével kapcsolatban említést tett a fejlesztések irányáról, a bizonylatok egységesítéséről, arról, hogy a hátravont naplózás zsákutca. Említést tett a szállítási logisztikai vizsgálatáról, mely révén megállapíthatók lesznek a szűk keresztmetszetek, illetve a felesleges kapacitások.

A hozzászólásokkal kapcsolatban elmondta, hogy valóban sok gond van a tv-díjbeszedéssel, a posta is szeretné elérni, hogy az előfizetők a díjfizetésre csekket kapjanak. A kft.-kbe vitt gépjárműjavítási üzemekkel kapcsolatban elmondta, hogy lehetőséget kaptak ezek az üzemek, illetve az ott dolgozók arra, hogy munkájukat hatékonyabbá tegyék, a piacon maradjassanak. Ha ez valamilyen okból nem sikerül, akkor mód van a visszavonulásra, de ez jelenleg privatizációt is, felszámolást is, attól függően, hogy a piaci helyzet mit diktál.

A tájékoztató után sor került azokra a napirendi pontokra, melyek szakszervezetünk életében fontosak.

Mundruczó Kornél országos titkár tájékoztatást adott a PTI delegációjának magyarországi látogatásáról és tapasztalatairól. Ismertette, hogy erre azért került sor, mert az utód-szakszervezetek kérték felvételüket ebbe a nemzetközi szervezetbe, mely 117 országban van jelen, és mintegy 4 és fél millió postást és távközlési dolgozót tömörít. E szervezethez való tartozás sokat nyújthat szakszervezetünknek, hiszen mód nyílik olyan tapasztalatok megismerésére, melyeket egyébként csak számtalan kétoldali kapcsolat révén lehetne. Ez a szervezet ismert kiterjedő oktatásairól, konferenciáiról, nemzetközi szolidaritásról. Folyamatos tagságunkat úgy látjuk biztosítottnak, ha a PDSZ nem a szövetség keretében, hanem önállóan kéri felvételét a PTI-be, ezt a delegációnak itt-tartózkodásukkor már jeleztük, és erről kértük a Titkárok Országos Tanácsának határozatát. Az országos titkár elmondta, hogy a Német Postás Szakszer-

vezettel egyre mélyülő kapcsolatunk van, melyet az is bizonyít, hogy az általuk szervezett demonstrációra és konferenciára a csekély számú külföldi előadók között (francia, olasz, spanyol) Közép- és Kelet-Európa képviselőit Magyarországról személy szerint Mundruczó Kornél kérte fel. A tanácskozás a felvételi kérelemmel egyetértett, tudomásul véve az azzal járó tagdíjfizetést és elfogadta, hogy az országos titkár képviselje postásainkat a német konferencián.

A következő napirenden egy évvel ezelőtti megszűnt lehetőség újraindításáról szólt. A rendszerváltás során olyan dolgokat is felszámoltunk, illetve elvesztettünk, melyekre szükség van. Szakszervezeti tisztviselőinknek áldozatos munkáját, komolyabb kitüntetéssel vagy jutalommal az elmúlt években nem tudtuk megköszönni. Ezért döntött úgy az intézőbizottság, hogy javasolja az országos tanácskozásnak egy központi kitüntetés bevezetését, melyből évente 20 darabot, 20 000 Ft jutalomösszeggel nyújtunk át az arra legérdemesebb tisztviselőknek. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy központosított vagy alapszervezeti szinten társadalmi munkájukat valamilyen módon (pl. tárgyjutalommal) ne

értékeljük. A javaslatot a tanácskozás elfogadta és döntötték abban is, hogy idén ennek a kitüntetésnek az átadására a június 7-i egynapos munkakongresszuson, jövő évtől kezdődően pedig a jogelőd Postás Szakszervezet megalakulásának évfordulóján (február 21.) ünnepélyes keretek között kerüljön sor.

Következő napirendi pont a PDSZ éves munkatervéről volt. A téma előterjesztője elmondta, hogy rég tárgyalt ez a tanácskozás ilyen napirendet, az elmúlt években munkatervet a PDSZ nem készített, bár az elvárásoknak megfelelt. Szakszervezetünk tevékenységének ez a munkaterv is csak egy részét fedi be, ez azon témákat tartalmazza, melyek komolyabb felkészülést igényelnek, a folyamatos napi tevékenységek ebben nem szerepelnek. Munkánkat programunk szerint kell véghezvinni, Alapszabályunk a program mellett azonban előírja a munkaterv készítését is. Természetesen ebben a munkatervben sok olyan téma van, amely a részvénytársaság vezetőinek közreműködése nélkül nem teljesíthető. Ebben a mi oldalunk határozott meg és megvalósításához szükség van arra, hogy az rt. vezetőivel egyeztessünk. Egy kérdésre válaszolva Mundruczó Kornél elmondta,

hogy erre nem azért van szükség, mert rossz a kapcsolat az rt. vezetőivel, hanem hogy felkészülésünket segítse és tovább javítsa a kialakult partnerkapcsolatot.

A PDSZ 1994. évi költségvetési tervezetének tárgyalása, mint ahogy az várható volt, már viharosabb hangulatban zajlott le. Az előterjesztő elmondta, hogy öröm és felelősség a költségvetés testület elé terjesztése. Öröm, mert a PDSZ 2 éve nem rendelkezett elfogadott költségvetéssel, és felelősség mert rendkívül nehéz helyzetben van szakszervezetünk. Szólt arról, hogy racionális költséggazdálkodásra tett javaslataink visszhang nélkül maradtak, elmondta, hogy a tagdíjfizetési morál szakszervezetünkben sok kívánnivalót hagy maga után, több terület nem az alapszabály szerinti fizetést, illetve tagdíjlevonást alkalmazza. Ez részben alapszabályunk hiányossága is.

Sok helyen él a 300 Ft-os tagdíjmaximum, ezen kívül a területekről is rendszertelenül, illetve nem az adott mértékű tagdíjszállalék érkezik be. A hozzászólásokban többen kifogásolták az MSZOSZ részére fizetendő hozzájárulásokat, valamint olyan javaslatok is elhangzottak,

(Folytatás a 3. oldalon)

Májusi történések

Köszöntöttük az anyákat

Üdvözlöttük a május elsejei ünneplőket

Kártyát vetettünk...

És figyeltünk a választás éjszakáján...

Elbúcsúztattuk..., az érettségizőket

Hogyan tovább? Beszélgetés Mundruczó Kornéllal, a PDSZ országos titkárával

— Igaz, hogy csak az első fordulóján vagyunk túl a parlamenti választásoknak, de alapvető változásra aligha van esély a következő, mindent eldöntő második forduló után sem. Az is majdnem bizonyos, hogy az eddigi koalíciót felváltja egy szociál-liberális kormány, azaz az MSZP-SZDSZ koalíciója. Ön is nyilvánvalóan már korábban osztott szorzott, s ilyesforma eredményre számított?

— A kérdésre elsősorban személyes véleményemmel válaszolnék. Én az elmúlt négy év megélt tapasztalata alapján abban az egyben biztos voltam, hogy az a koalíció, amely négy éven át irányította az országot, ez újabb négy évre már nem tud bizalmat kapni. Nem tud, mert nem vette figyelembe mindazokat a jelzéseket, amiket a szakszervezettől kapott, s azokat, amelyeket mindenki más már előre látott.

— Ráadásul a véleményeket olyan mérhetetlen arroganciával söpörte félre, hogy majd mindenkiben jogos ellenérzést váltott ki...

— Igen, és ennek egyenes következménye az, hogyha valaki nem veszi észre a negatív tendenciákat, önbizalmat kap, elbizba magát és mindent olyannak lát, ahogy ő ezt elképzelte. A változásban azért is

biztos voltam, mert a munkavállalók érdekeit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ez képtelenség, ez jóra semmiképp sem vezethet, s csak egy szűk réteg érdekeit képviselni ma már lehetetlenség.

Ez a kormányzat még arra is képtelen volt, hogy véleményeket hallgasson meg azokról, akik munkavállalókat képviselnek. Ezért én ezt a mostani vereséget egyértelműen az ő hibájuknak vélem. A szavazók bölcsességét pedig abban látom, hogy felismerték; ezt így tovább nem lehet csinálni.

— Úgy hiszem, valóban nem, de mit jelent vagy jelenthet a szakszervezetnek egy vélhetően olyan kormány, amelynek partjai eddigi tevékenységükben, hozzáállásukban sohasem léptek fel ellenségesen az MSZOSZ-szal szemben, még akkor sem, ha némely dologban nem értettek egyet.

— Rendkívül fontos szakszervezeti politikai tetteknek érzem azt, hogy az elmúlt év közepén az MSZOSZ a szövetségi tanács döntése alapján megkezdte minden pártot és választást kért bizonyos kérdésekre. Ezek gazdasági, együttműködési, érdekegyeztetői és az egész országot a munkavállalókat érintő kérdésekre vonatkoztak. Ezután izgalommal vártuk a válaszokat, s azt, hogyha

igen, milyen tartalmú választ kapunk.

— Gondolom csak úgy özlöltek a válaszok...

— Hát nem, de a mostani fordulóban élen végzett két párt reagált felvetéseinkre, bizonyítva azt, hogy fontosnak érzik a majdani együttműködést.

— A mostani koalíciós pártok ezek szerint a fülük botját sem mozdították...

— Szórványos találkozások voltak, de együttműködésről beszélni túlzás lenne.

— A jövő tehát előrevetíti egy, értelmes párbeszéd lehetőségét a majdani kormányban?

— Biztos vagyok abban, hogy a jövőben a szakszervezetek minden olyan lehetőséget kihasználhatnak, melyet egyébként a jogszabályok is lehetővé tesznek.

— Lehet, hogy csúnya szó, de nem kunyerálunk az előszobában jogos követeléseinkért...

— Igen. A másik, ami nagyon fontos, és ezt az MSZOSZ nagyon nagy tettének érzem, az az, hogy már a választások előtt megfogalmazta az új kormányral kapcsolatos szakszervezeti követeléseket, véleményeket, amit fontosnak tart, s ezt a nagy nyilvánosság elé terjesztette.

(Folytatás a 3. oldalon)

Majális 1994

Húsvéthétfő — a locsolás szent napja — hazánk már-már elfelejtett felszabadulásának évfordulója. Május elsején anyák napja és a munka ünnepe. Együtt, egy napon. Nem mulatságos ez? Persze, ha belegondolunk, az anyaság köre bőven és vidáman megfér a munkával, még akkor is, ha ez nem állami-lag irányított. Innentől kezdve

miért lenne mulatságos az egybe-esés? Nem is volt az. A vidámság viszont egyértelműen megmaradt, meg az igény az ilyesforma nagynépi összefogásra. Aki ezt tagadni próbálja, valahol máshol töltötte az idei május elsejét, s nem látta például a Postás sporttelepen összegyűlt többezres tömeg önfeledt szórakozását, a deb-

receni postások immár hagyományos rendezvényét, vagy a városi szakszervezeti sátrakban „búskomoran” ücsörgő embereket. Ha nem látta, nem látta...

Legyen ez az ő baja, a miénk pedig legfeljebb az, hogy ha az érdeklődés ilyen mértékben fokozódik, jövőre kicsi lesz az amúgy szűkösen nehezen nevezhető Postás sporttelep.

Fújja az egész család

Felemelkedik a léghajó

Sakkoztunk a szabadban

Ez maradt a papának

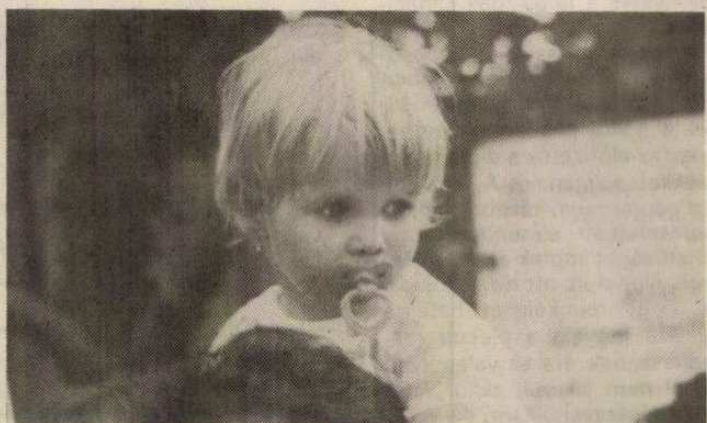
Sakkoztunk a teremben

Sportoltunk is...

Kettesben, magányosan?

Jövőre ugyanitt?

Postásnap Debrecenben

Immár hagyomány, és rangos eseménynek számít postás körökben a debreceni postásnap. Most is, mint már annyiszor május 1-jén, a rendezvényt a Postaigazgatóság Szabad Szakszervezeti Tanácsa szervezte és nyújtott jelentős anyagi támogatást ahhoz, hogy a megjelentek majálisi hangulatban érezzék magukat.

Már kora délelőtt gyermekzsivaj verte fel a Postás Üdülőkészlet csendjét, tudatva azt, hogy megérkeztek a jövő század leendő postásai.

Egésznapos program fogadta a közel kétezer fői számláló látogatót. Délelőtt a Janics duó szolgáltatott noshalgazzenét a felnőttek számára az étteremben.

Ezzel egy időben a kicsik

mérték össze tudásukat az udvaron. Elkezdődött ugyanis az aszfalttrajzverseny, melynek nyomai a többnapos esőzés után még ma is láthatók. Az ifjú alkotók igazán elengedték fantáziájukat, szebbnél szebb remekművek születtek. A zsűri valamennyi alkotást díjazott az ifjak öröme-hangulatban érezzék magukat.

A presszó elkülönített részében a Hukay házaspár, népi gyermekjáték-készítők ejtették ámulatba a legifjabb, de még az idősebb látogatókat is.

A délutáni órákban az időjárás nem kedvezett a Nagyerdőn kirándulni és sétálni szándékozók számára, ugyanis eleredt az aranyat érő májusi eső.

Ez az esemény felgyorsított

ta a felnőttprogramot, és a zsúfolásig megtelt termekben igazán jó hangulat alakult ki. Alakulhatott is, hiszen Csahócsi Lajos és zenekara kora délutántól éjjelig játszott a talpalávalót.

A táncos lábú postás párok a rendezők nagy örömeire felejtették a zord időjárást.

Az est fénypontja a Debreceni Valcer Táncstúdió együttese igen színvonalas produkciója volt. A műsor nagy érdeklődést és elismerést váltott ki mind a fiatalabb, mind az idősebb vendégek között.

Éjfélkor a zene elhallgatott, a vendégek hazamentek, és mély csend vette körül az addig zajos, forgalmas Postás Üdülőkészlet.

Harangozó István

Fontos döntések a titkárok országos tanácskozásán

Június 7-ére összehívják a munkakongresszust

(Folytatás az 1. oldalról.)

tak, amelyek a takarékoság címen már-már működőképtelenné tenné szakszervezetünket.

A válaszokban az országos titkár elmondta, hogy az MSZOSZ Szövetségi Tanács május 25-ére tűzte ki a pénzügyi helyzet értékelését és a tartozások rendezését, és eddig a PDSZ várakozó álláspontot foglal el, „*mi is fegyelmetlenek vagyunk*”. A témához hozzászólók markáns véleményeket fogalmaztak meg, melyek két irányba polarizálódtak. Az egyik vélemény szerint ez a költségvetés nem fogadható el, a másik tábor szerint még ha hiányt tartalmaz is, el kell fogadni, és az éves munka során arra kell törekedni, hogy költségvetésünk legalább nullszaldós legyen. A hozzászólások már-már személyeskedő jellegű utóttek meg. Az elmérgesítő víta lezárásaként az országos titkár bejelentette, hogy a költségvetés témájában döntés nem született, mert konszenzust gátló tény is jelzett a testület egy tagja, ezért ennek vitája a következő ülésen folytatódik.

Az intézőbizottság javaslatára a testület megtárgyalta és elfogadta, hogy június 7-re munkakongresszust hívunk össze, melynek feladata alapszabályunk néhány ponton való módosítása. Ez nem jelent átfogó

alapszabályreformot, arra majd csak a jövő évi soros kongresszusunkon kerül sor, de szükség van arra, hogy például a postáról levált egységek szakszervezeteinek PDSZ-hez való csatlakozását Alapszabályunk megjelenítse, illetve az intézőbizottság munkáját szabályozza.

A következő napirend egy több éve felvetett javaslat sorát rendezte. Több hónapos munkával szakszervezetünk kidolgozta a Postai Dolgozók Szakszervezetének Önszervező Alapítványát. Számtalan javaslat, észrevétel érkezett be a munkabizottsághoz, e javaslatokat mérlegelték és lehetőség szerint figyelembe vették a munka során. Az alapító okirat most jutott el arra a szintre, hogy ez a Cégbírósnak benyújtható. Ez az alapítvány végre kézzel fogható, segítséget tud nyújtani tagjainknak, hiszen a hagyományos szakszervezeti tevékenységet sok esetben nem így értékeli tagjaink (érdekvédelem).

Az alapítvány célja, hogy tagjainknak:

- egészségét és testi épségét védje, megőrizze, a rehabilitációt elősegítse, a gyógykezelési költségeket támogassa,
- nyugdíjba vonulásához támogatást nyújtson,
- gyermekszületés esetén anyagi támogatást adjon,
- a tag halála esetén a hozzátartozók, illetve eltemetettök részére támogatást adjon.

Az alapítvány legjelentősebb része, hogy tagjainak baleseti halál esetére (24 óráig „biztosítás”) 100 000 Ft támogatást nyújt az örökösöknek. Döntés született az alapítvány létrehozásáról és az alaptőke befizetéséről.

Az utolsó napirendi pont keretén belül döntött a testület az MSZOSZ Szövetségi Tanácsába delegáltak személyi változásáról.

Kónya Lajos kérte az alóli felmentését, helyette a testület dr. Körösts Jánosné bízta meg.

A Művelődési Alapítvány Kuratóriumában történt változást a testület tudomásul vette. (Németh Istvánné és Zsolt Pál helyett a jövőben Kis-Pisti Jánosné és Biczó Péter képviseli szakszervezetünket.)

Mundruczó Kornél tájékoztatta a testületet arról, hogy az egyes szociálpolitikai kérdésekben folytatott szakértői tárgyalások befejeződtek. Az előterjesztést a javaslatról mindenki megkapta. Az intézőbizottság a december 17-ei KSZ-módosítást (9-es számú) követő kedvezőtlen visszhangok miatt azt a javaslatot terjeszti a tanácskozás elé, hogy most megállapodásra ne kapjon felhatalmazást az IB, hanem egy szélesebb körű vélemény alapján tudjon állást foglalni, és a téma lezárására június 7-én kerüljön sor.

— Konrád —

Hogyan tovább?

Beszélgetés Mundruczó Kornéllal, a PDSZ országos titkárával

(Folytatás az 1. oldalról.)

— Ha jól tudom, ez közvetlenül a választások előtt történt ...

— Így van, és ennek az volt a lényege, hogy a kormányra kerülők tudják meg, hogy az MSZOSZ tagszervezetei mit tartanak fontosnak, sürgősnek, megoldandónak, megoldható-nak és az együttműködés érdekében szükségesnek.

— Mondana erről konkrétumot, mert itt nyilván a megoldható játszik elsősor-

ezután? Pártsemleges szakszervezet — nehéz elhinni —, vagy pedig megégyezéssek alapján elfogadó, vagy ha kell bíráló tömörülés? Mi erről a postásszakszervezet véleménye?

— Az 1990-es kongresszusunkon és az 1991-es rendkívüli kongresszusunkon azt fogadtuk és erősítettük meg, hogy pártsemlegesek vagyunk, de nem politikamentesek. S hogy miért fogalmaztuk meg a pártsemlegességet? Egyszerű a válasz: az elmúlt negyven év tapasztalatai

azt mondta: „csak azzal bújunk ágyba, aki teljesít is valamit”. Mással még véletlenül sem ...

— Az elmúlt évben Hannoverben részt vettem a német postásszakszervezet kongresszusán, és ott valamennyi német párt képviselője jelen volt. A kongresszuson minden párt fogadást adott, s lemérhettem, hogy az ottani postásszakszervezet kihez áll közel.

— Megkérdezhetem, hogyan?

— Úgy, hogy a német szocialista párt fogadásán úgyszólván mozdulni sem tudtunk, a többien pedig alig lézengtek. A nyugat-európai szakszervezeteknek különben is elég furcsa hogy mi miért mondjuk azt, hogy pártsemlegesek vagyunk, s ezt egy kicsit bővebben kellett kifejtennem.

— Sikerült?

— Megértették. Megértették a mi 1948-tól 1990-ig terjedő éveink tapasztalatait, történeteiket. Megértették azt is, hogy pár éven belül — ha frakción belül kötődünk, akkor úgy — ha a tagság többsége másképp kötődik egy irányhoz, akkor ezeket is előbb-utóbb megtaláljuk.

— Azaz, azzal kötünk szövetséget, aki ...

— Aki a jövőben bizonyágot ad arról, hogy a mi, illetve a munkavállalók érdekeit képviseli.

— S ha ez nem sikerül?

— Akkor az előlegezett bizalom nagyon gyorsan el fog repülni ...

— S akkor igazuk lesz azoknak, akik a választások előtt úgy nyilatkoztak a jövőendő szocialista többségű kormányról, mint egy újkori tatárjárásról, s arról beszéltek, hogy a „nyugat” ezután szóba sem áll velünk. Remélem tévedtek, tévednek ...

— Aki ezt mondták egy picit talán vesztüket érezték. Nekem — az európai sajtó reagálásait tallózva — egyértelmű, hogy ez nem következik be. S még valami, ami nagyon fontos. Amíg például az Európa Tanácsban egy kereszténydemokrata politikus egy szocialistával konstruktív, józan érdekeket szolgáló vitát folytat és meg egyezsre jut, addig nincs baj. Sőt tanulsággal szolgálhat számunkra is. Megszívlelendő, követendő tanulságként, követendő példaként. Én abban bízom, hogy ezt mindnyájan követni fogjuk. Mi, a szakszervezetek és a jövőendő kormány egyaránt ...

Veégh Ádám

Politikamentes jegyzet

Talán egy évvel ezelőtt — nagy bitang felhajtással — elfogadták az illetékesek az EXPO kabalafiguráját; egy csibét. Volt, akinek tetszett, volt, akinek nem. Bizonyára sokan voltak, akik még levesben vagy sütvén, rántva is utálják, nemhogy egy országot, egy világkiállítást megjelenítő szimbólumként. Vitatkozni velük ez ügyben teljesen fölösleges. Elfogadták, „kész, passz, hatszáz”, ahogy a művelt városi, illetve falun lakó mondja. Ha mondja ...

Azt viszont már nem tudja, hogy ez a kis tündi-büdi csirke egy amerikai áruházban kapható ceruzahegyező majdhogynem tökéletes mása. Nem tudja, mert amikor ez kiderült, ez ügyben akkora lett a méla csend, mint kis Józsi fülében a veleszületett sükettség. Istennem, van ilyen. Meg olyan is, hogy az Amerikában élő tervező ezért potom egy milcsit — gondolom, némi levonással — bukszájába gyömöszölte, aztán utána az özőnvíz.

Hogy végül is ez a csibe miért nem kapott zöld utat, fogalmam sincs, de mostanában lett egy új világkiállítási szimbólum; a pulikutyka.

Méghozzá fiú kutya, merthogy a fenékén helyre kis nadrágot visel. Istennuccse, 58 tavaszt megélt agyam ekkora baromsággal rég találkozott. Kutyára nadrágot — bugyit — legfeljebb az tesz, akinek leány kutyája van és azt farkában tartja. S amikor az tüzel, ezt húzza rá, hogy ne „pötyögtesse” körbe a lakást.

S ami még szebb, felmerült egy olyan ötlet is, hogy a szegény kis árva lélek fiú kutyának legyen párja is. Naná, hogy egy aranyos, szoknyás puli. Azt, hogy ez a szoknya loknis, netán sima vágypilírozott legyen, még ez idáig nem döntötték el. Még azt sem, hogy születendő udódaiknak ki lesz a keresztanyukája, -apukája. Még azt sem, hogy az EXPO bezárása után birkákat fognak terelni, vagy ökröket. Papír persze, mert mint tudjuk; papírfigurák, s a papír türelmes. Mi meg menjünk a levesbe ... A csibe után ...

S ha már az EXPO-nál tartunk. Lesz ám főépület is — miért ne lenne? —, boglya formájú. Tudják, olyan népnemzeti, mint azok a hidak, amelyeket közlekedési miniszterünk szerint mostanában terveznek. Olyan magyarosak ... Piros, fehér, zöld, „zöld a kukorica szára, Maris, gyere ide hozzám máris! Helyretyutyutyu ...

Beülünk a boglya alá, nem szúr majd a népi törek, megesszünk a piros szíved, helyretyutyutyu ...

Egyre azért kíváncsi volnék. Milyen egy igazi magyar híd? Úgy vélem, a Lánchíd igazán az, és hogy ezt egy angol úriember tervezte, teljesen lényegtelen. S abban is biztos vagyok, nem azért lett az, mert avatásán igazi magyar ökröket sütöttek igazi magyar ifjak, igazi magyar fából készült parázson, igazi adófizetők zsebéből elherdált pénzekből ... Persze az idők változnak, de azért ökrör is van, fa is van, birkák is, s remélem, a türelemből is maradt még egy csipetnyi ...

*

S ha már a magyarosnál tartunk, „sch” nélkül, a köztudat szerint országunk vitán felüli magyar királyai az Árpád-házi királyok voltak. A dolognak egyetlen szépségihabja van: egyetlen Árpád-házi királynak sem volt magyar felesége, még államalapító Szent István királyunknak sem — innen-től kezdve tiszta magyarról úgy és általában beszélni még királyaink esetében is képtelenség. Hát még magunkról, az egyszerű pórnépről! De nem is ez a baj. Miért is lenne? A baj talán csak akkor kezdődik, ha ezt úton-útfélen sulykoljuk, lángoló szónoklatokkal bizonyítjuk, aztán mögötte semmi.

Erre pedig azt hiszem, az égedta világon semmi szükség.

Egy híd, egy nagyszerű posta vagy távközlési épület nem attól lesz magyar, hogy telepalgáljuk tulipánnal, rezedával vagy muskátlival, hanem a mögötte rejlő szellemiségtől, attól, amelyet

magunkénak vallunk, és attól kezdve teljesen mindegy, hogy egy valamikori török, tatár vagy tót származású ember — aki magyar, vagy annak valjia magát — készítette, azzal a sós verejtekkel, amely a világon mindenhol egyforma.

*

Igen — s azt hiszem, ezen senki sem kíván vitatkozni —, az a miénk, amit magunkénak vallunk, amiben hiszünk.

Epp ezért számomra teljesen érthetetlen az a mérhetetlen pazarlás, amit folytatunk. Energiában — nem szellemire gondolok — és sok mindenben. Például arra, hogy májusban bejövők szerkesztőségi szobámba, s majd hagyott esek a rám zúduló meleg-től. Nem véletlenül, mert a fűtőtest olyan forró, mint egy felrobanni készülő kazánház. Fűtünk ... fűtenek ... A WC-ben fényes nappal ég a villany. Apróság? Nem hiszem, hogy az. Különösen akkor nem, ha a szakszervezetek lassan olyan szegények lesznek, mint a templom egere, s az energiáknak egy, a fellegekbe kilőtt rakéta gyorsaságával emelkednek.

Miért nem figyelünk ilyen „apróságokra”?

Netán azért, mert nem a miénk? Netán azért, mert mással vagyunk elfoglalva?

Hülyeség, süket duma, mondhatja bárki.

Valóban az ...?

*

Nemrégiben Erdélyben jártam, s mikor szállodánkba kiléptem, egy észrevett 100 lejes pénzt — 3 doboz gyufa ára — akartam felemelni. Nem sikerült, mert odaragasztották. Az előttem állók ezen harsányan röhögtek. Magyarok voltak. Pár méterrel arrébb két kiskölyök pénzét kunyerált tőlem. Mindegyikőjüknek 100-100 lej tudtam adni, meg 10-10 forintot. Ennyi aprópénz volt. Megköszönték ... s nem röhögtek. Helyretyutyutyu ...

— Veégh —

ban szerepet, nem a teljesíthetetlen elvárás. Ilyet a jövőendő kormánytól kérni irgalmatlan ostobaság lenne csak azért, mert ...

— Legfontosabb, az érdekegyeztetés.

— Mondhatom azt, hogy a párbeszéd?

— A párbeszéd megindítása. Ezután hangsúlyos a munkanélküliség visszaszorítása — nem a felszámolása, mert ez reálisan kivitelezhetetlen —, fontos és figyelmeztető a privatizáció nagyobb nyilvánosság előtti lebonyolítása, a dolgozói tulajdonlás megszervezése és lebonyolítása.

— És most következzen a politika. Ismereteim szerint a szakszervezetek általában baloldaliak — bár van jobb oldali is, de ez nekem valahogy olyan, mint a fából vaskarika —, a hazánkban felálló kormány egyik pártja baloldali, a másik liberális, azaz szabadelvű. Mi lesz

alapján meg kellett, hogy fogalmazzuk, mert a munkavállalóknak egyértelművé kellett tenni, hogy ez a szakszervezet 1990-ben alakult, ez a szakszervezet nem akar és nem hajlandó újra olyan helyzetbe kerülni mint '90 előtt.

Ma ez a helyzet nem veszélyeztet bennünket, megmaradhatunk pártsemlegesnek továbbra is. A politikai semlegességet pedig már rég feladtuk, azt ami talán nem is volt. Nem volt, mert minden ember önmaga valójában „kispolitikus”, mert egyéni életét a politikán keresztül próbálja alakítani. De azt hiszem, a postások a mostani választáskor voksaikkal mégis meghatározták a következő négy év elvárásait.

— Érdekes összecsengés lehet egy régebbi riportom, melyet egy német postás szakszervezeti tisztségviselővel készítettem, aki a pártokhoz való viszonyukról

Törvényesített kiszolgáltatottság

„A törvény én vagyok!” ... „Nem akarok magával dolgozni!” ... „A dolgozók hadd pereskedjenek, mire vége lesz a tárgyalásnak, úgysem lesz pénzük” ... Idéztek olyan munka

adók megjegyzéseiből, nyilatkozataiból, akik munkavállalókat, szakszervezeti tisztségviselőket rúgtak ki a közelmúltban. Személyesen maguk az érintettek, a sértettek idézték ezeket a mondatokat a Vasas Szakszervezeti Szövetség sajtótájékoztatóján.

Paszternák László, a vasások elnöke elmondta, hogy nem minden sértett adja a nevét a nyilvánossághoz, mert félt a munkahelyét. Ugyanakkor

vannak olyanok, akik nemzeti közírókhoz akarnak fordulni. — Mi szolidárisak vagyunk a Rádió elbocsátott érdekvédelmi tisztségviselőivel — hangsúlyozta az elnök —, de nekünk több olyan van, aki viszont nem kap nyilvánosságot. Aggasztó tendencia kezd kialakulni a munka világában, s ezeket nem lehet szó nélkül hagyni — húzta alá. Nem véletlen, hogy II. János Pál pápa is felhívta a figyelmet arra, hogy át kell tekinteni a munka világát és rendezni szükséges a problémákat.

Hódi Zoltán alelnök kiemelte, hogy különösen elkeserítő a helyzet a borsodi térségben. Özdon olyan szociális bomba ketyeg, amelyik bármikor felrobbanhat. Sok munkaadó felbátoro-

dik a kormány magatartásán, visszaél a munkavállalók kiszolgáltatottságával.

Elkeserítő, felbőszítő eseteket hallottak a meghívott újságírók. Máról holnapra bocsátanak el dolgozókat, rúgnak ki érdekvédeket. A szakszervezeti vezetőknek általában a gazdasági munkakörét is megszüntetik. Előfordul, hogy (27 évi munkaviszony után) még a vállalat területéről is kitalítják az elbocsátottakat. Hiába tiltakoznak a dolgozók egyes emberek elbocsátása ellen, meg sem hallgatják őket, a munkaadó nem válaszolnak, nem tartják be ígéreteiket.

A legkülönbözőbb — finomabb és durvább — módszerekkel, trükkökkel lehet találkozni. Egyenként behívják a szakszervezeti vezetőket és puhított, fenyegető beszélgetéseket folytatnak velük. A harcosabb tisztségviselőnek nem adnak fizetésemelést, prémiumot, jutalmat, különmunkát. Van, ahol bezárják a szakszervezeti irodát, elvitetik az iratokat, elveszik a szoba kulcsát. „Itt nincs szükség se a szakszervezetre, se az üzemi tanácsra” — mondják. „Én vagyok a hatalom, én itt nem ugrálhat.”

Tömegesen folynak munkaügyi perek — tudtuk meg dr. Mohácsi Jánostól, a szakszervezeti szövetség jogtanácsosától. Ezek a perek azonban elhúzódnak, hosszúak. Nincsenek ga-

ranciák. Jó, hogy vannak törvények és működnek bíróságok, de nem jó, hogy a dolgozók nem tudják érvényesíteni jogaikat, képtelenek orvosolni sérelmeiket. Ez a tény devalválja a munkaügyi törvényeket, a bíróságok munkáját. Fontos annak a követelése, hogy tartsák be a jelenleg érvényben lévő törvényeket addig is, amíg módosítják a Munka törvénykönyvét. De sajnos, nem tartják be. Nincs kellő törvénytisztlet, lassú, körülményes a jogalkalmazás, elmarad a retorzió, nincs visszatartó erő azokkal szemben, akik megsértik a törvényes előírásokat.

Mindemellett találkozni olyan politikai szándékokkal is, amelyek arra irányulnak, hogy lehetetlenné tegyék a tisztségviselőket, a szakszervezet működését. Vannak tulajdonosok, akik úgy vesznek meg vállalatokat, hogy nem gondolnak arra: a dolgozókkal szemben is vannak kötelezettségeik. Egyes tulajdonosok azt hiszik, hogy a vállalatnál együtt megvették a munkavállalót is, s ily módon saját tulajdonuknak tekintik a dolgozót is. Ezek a felfogások és gyakorlatok tehát nem csak a Munka törvénykönyvének kérdései. Itt többről van szó. És nem csak a vas-, fém-, s villamosenergia-ipar területén.

— Kárpáti —

Országjárás

Megszépült posta Kecskeméten

Nemrégiben, ha egy egyetlen állapottú postát kellett megemlíteni, Kecskemét 2. sz. hivataltal mindenképpen szóba került. Szerencsére ez ma már a múlté, s a mostani, a felújított épület méltón sorakozik fel az elmúlt évek széppé és — ami nem lényegtelen — célszerűvé varázsolt hivatalainak sorába.

Áprilistól új vezető — Lovás Béláné — került a hivatal élére, s látogatásomkor éppen az ezzel járó mindenfajta csöppet sem egyszerű tevékenységben zavartam meg.

— Kedves Lovásné, Ön nemrégiben még Kerekegyházaán dolgozott, s idevaló kinevezése roppant hirtelen történt. Új munkahely, új arcok. Mit tehet ilyenkor egy vezető, jótt akar, de nem megfelelő a munkatársak...

— Vagy nem hagyják magukat jó irányba terelni. Természetesen ez a hivatal lényegesen nagyobb feladatot jelent, mint a korábbi munkahelyemen végzett tevékenységem.

— Nem akarok kellemetlenkedni, de úgy érzem, meg kell kérdezni: a vezetőváltás Ön szerint szükségszerű volt?

— Nálunk nagyon kemény feltételek vannak, amiket teljesíteni kell és bizony ebben erősen támaszkodni kell egy jól képzett középvezetői rétegre. Elődömmel kapcsolatban pedig nagyon nem szívesen nyilvánítanék véleményt...

— Értem, és még véletlenül sem kérdeznék a továbbiakban erről.

— Higgye el, ma nagyon nehéz hivatalvezetőnek lenni és ezt semmiképpen sem azért mondom, hogy érdemen felül felértékeljem munkámat.

— Önök úgynevezett „vasúti posta”, így első nekifutásra mi a véleménye a vasúttal való együttműködésről?

— Egyelőre erről sem tudnék beszélni. Ami számomra elsődleges probléma, az a szakképzettség. Sajnos úgy veszem észre, hogy nekünk vezetőknél olyan problémákkal is kell foglalkozni, amelyeket másoknak — beosztottaknak — kellene megoldani, de erre sokszor képtelenek.

— Ön tulajdonképpen akkor jókora fejest ugrott a mesebeli

mélyvízbe... Elsődlegesen mihez kezdett?

— Azon túl, hogy ismerkedtem a kollégákkal, nagyon hamar eldöntöttem, hogy itt helyben szükséges egy szakmai tanfolyam elindítása. Ehhez úgy érzem partner az igazgatóság vezetése is, még akkor is, ha pedagógusoknak ez pluszterhet jelent. Költség, idő stb.

— De még mindig kevesebb, mint mondjuk 10 embert utaztatni...

— Természetesen, és a dolgozó kiesz munkaidéje is jóval kevesebb.

— S mi volt a második Ön szerinti feladat?

— A munkaszervezés, és ebben kitűnő segítőkész partnerre találtam helyettesemben. Úgy érzem, jól tudunk majd együtt dolgozni, mert sok dologban

nagyon hasonlóan dolgozunk, ilyen például a munkafegyelem kérdése is.

— Gond volt ezzel?

— Erre sem szeretnék válaszolni... Pillanatnyilag egyelőre odáig jutottam, hogy a szolgálatok rendben menjenek, azaz minden munkahelyre megfelelő emberek kerüljenek.

— Erre kitűnő alkalma volt, hiszen egy jókora csúcsforgalom — a húsvéti — kellős közepén lett vezető...

— Ezért voltam bent nagypénteken este 10 óráig.

— Húsvétól függetlenül, nagy a csomagforgalom? Tavasztal-e visszaesést? Általában mit küldenek az emberek?

— Nehéz erre válaszolni, és én nem is szoktam vizsgálni. Ilyenkor főleg azt nézem, minden a szabályzatnak megfelelően történik-e.

— Önök, mint minden állomáson működő hivatal, elég speciális helyzetben vannak. Mondhatnám úgy is; több lábon állnak.

— Valójában így van. Van egy hagyományos posta és egy éjjel-nappal működő csomagszolgálat.

— A postahivatal végeztet valamilyen különleges szolgáltatást?

— Most van kialakulóban, és úgy látom, a postabanki kezelés most lesz feljövőben.

— Önök elosztó állomás. Hány helyre továbbítanak küldeményeket?

— Kb. 30, de talán több is.

— Végezetül, még azt kérdezném, hogy az elmondott jövőbeli feladatain kívül — eddig kettőt mondtok —, melyek a következők?

— Biztos lesz még három-négy, és még több...

— De erről most ne kérdezzem...

— Így van...

Országjárás

Egymás mellett...

Gondolom nem árulok el titkot, ha azt mondom, Magyarországon a katonai, illetve rendőrszervei mellett működik két másik „civil” szervezet is, mely felépítésében, szerveztségében felveszi a versenyt az előbbiekével. Ez pedig a posta és a MÁV. Jelentőségüket úgy hiszem nem kell bizonygatni és a posta, MÁV-ra utaltatásig sem. Mint ahogy azt sem, hogy a nagyvárosok pályaudvarain — vagy mellette — működő posták számára mennyire fontos a korrekt kapcsolaton kívül a vezetők személyes, — elnézést, de bizonyára így van — egymás iránti szimpátiája is. Így van ez Győrben is, ahol Németh Bélát a 2. sz. posta vezetőjét, illetve Ágh Miklós állomásfőnököt faggattam e két szerv kapcsolatáról. Munka- és személyes kapcsolatáról egyaránt.

— Tudom, hogy túl általános az első kérdés — talán még buta is —, de, hogy zajlik az élet Győrben, a posta és a vasút között?

— A. M.: — Ádám-Évánál kezdeném, mikor a minisztérium közös volt, régi nevén Közlekedési és Postaügyi Minisztérium. A kapcsolat tehát mindig szoros volt...

— A minisztérium most is közös, csak hozzájött a Hírközlés és a Vízügy...

— Igen. S ha már a MÁV és a posta kapcsolatáról kérdezték, semmiképpen sem hagyjuk ki a közúti szállítást sem, hiszen nemcsak mi szállítunk a postának. Arra viszont nagyon nehezen tudnék válaszolni, hogy napjaink szállítási tendenciája milyen, azaz vasúti, vagy

közúti. Én úgy hiszem, ettől függetlenül meghatározó a mi szerepünk a postai levél-, illetve csomagszállításban. Mi ebben partnerek vagyunk, természetesen a GYSEV is.

— Olyasmiben is, hogy a posta korábbi szállítást kér, azaz a postakocsit minél előbb szeretné fogadni?

— Természetesen, de a Budapestre induló vonatokról figyelembe kell venni az országos napilapok nyomdai elkészültét is, tehát ez bizonyos mértékben behatárolja a lehetőségeket. Én úgy tudom, hogy az ebben illetékes Budapesti Vezérgazdóság maximálisan figyelembe veszi a postai igényeket.

— Tudna egy konkrét példát mondani?

— Saját hatáskörömben igen. Korábban 4 órakor érkezett a postai küldeményeket szállító vonat, most 3 óra 17 perckor.

Ráadásul mondjuk nem a 7-ik vágányon fogadjuk, hanem az elsőn, tehát közvetlenül a posta elé érkezik, s a küldeményeket nem kell targoncával jókora többletmunkával mozgatni. Mellesleg a mi szempontunkból is jó ez a megoldás, mert kiiktathatjuk a baleseti veszélyforrásokat. Ne felejtse el, hogy itt nálunk Győrben az áthaladó vonatok közel 100 km-es sebességgel robognak!

— A postai anyagokat pedig az aluljáróban rendszeresen képtelenség „közlekedtetni”.

— Világos, hogy nem, bár van egy felvonórendszer is, de az meglehetősen nehézkesen működik.

— Az Önök kapcsolata viszont úgy tűnik, igencsak rugalmasan. Ne haragudjon, de visszatérnék az indító kérdésemre. Mennyi ebben a célszerűség és mennyi a majdnem barátnak adott támogatás?

— A kettő nem választható el, de elsősorban a célszerűség a fontos. Ennek az elvnek keretében különben, ha a posta kéri, személyvonathoz is csatlakoztatunk postai küldeményeket szállító vagont. Ilyennel is találkozhat, de ezt a technológia miatt nem tudjuk az 1-es vágányon fogadni, csak a 2-sen.

— Gondolom ez sem jelent csödhelyzetet...

— Nem, mert az érkezéskor már várja egy mozdony és átvisszi az 1-re.

— Állomásfőnök úr, én illyesmire gondoltam, amikor egy korrekt és segítőkész kapcsolatról kérdeztem... Németh Béla úr ez idáig néma résztvevője volt a beszélgetésnek. Az eddig elhangzottakról mi a véleménye?

— A posta számára rendkívül fontos, hogy a vasút részéről ilyen a hozzáállás. Nekünk ezután elsősorban az a lényeges, hogy a postavonatról, mozgópontokról minél hamarabb átvesszük a küldeményeket, hiszen nekünk ezeket gépkocsikkal a város, illetve a megye más településeire kell még eljuttatnunk.

— Mekkora ez a terület?

— Győr csak állomás, de nem végállomás. Hogy mennyire nem az, csak egy példát mondhatok. Mosonmagyaróvár, Csorna, Kapuvár is tőlünk kapja a küldeményeket.

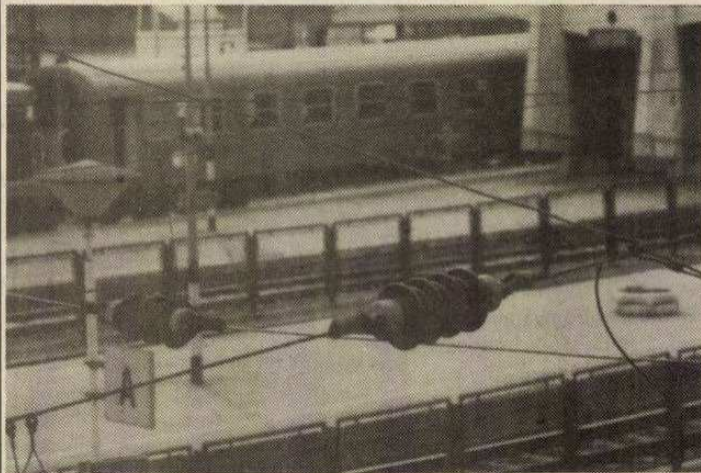
— Közúti szállításként?

— Igen, de ezt visszafelé is kell érteni.

— Nem egy egyszerű feladat, az biztos. Ráadásul igen sok a kiszámíthatatlan tényező...

— Minden előfordulhat, s pontosan ezért fontos az a rugalmas, megértő kapcsolat, amire Ön is többször célozott. — Amiről úgy gondolom, a beszélgetés végén nyugodt lelkiismerettel állíthatom: két órási szervezet jó kapcsolata, s két vezető ember sűrűlódásoktól mentes együttműködése. Köszönöm a beszélgetést...

Veégh Ádám

Ürömi öröm

A Pilis hegység ölelésében található a hangulatosan szép Pest megyei település; Üröm. A fővárossal közvetlenül határos községbelieknek régi kíváncsága teljesült a minap, amikor is megszépülve birtokukba vehették a felújított — lényegében újjáépített — postahivatalt...

*

Ördög Irén, az ürömi postahivatal vezetője örömmel újságolja:

— Mint itt élő lakosságunk, úgy mi itt dolgozó hivatalbeliek, kézbesítők is nagyon vártuk, s igazán rászolgáltunk már erre a felújított szép épületre... Jobb közérzettel öröm itt dolgozni, ide betérni, a kedvező változásról elismerően szólnak az ürömi emberek is.

— Úgy tudom; ön nemrégiben került a postahivatal élére...

— Alig egy évvel ezelőtt... Így jómagam, valójában csak rövid időt dolgoztam az öreg hivatalban. A teljesen „lerobant”, sötét, korszerűtlen épületről, a mostoha munkafeltételekről, körülményekről, a régi belső itt dolgozóknak tudnának igazán véleményt nyilvánítani, beszélni... A közlegközpontbeli matuzsálemkorú épület látványának is szánalmas, lehangelő volt.

— A felújítás ideje alatt hol működött a posta, ez az ideiglenes állapot sem lehetett könnyű, bizonyára?

— A helyi polgármesteri hivatal biztosított számunkra egy helyiséget, udvari lakókocsi, s mindezt köszönettel tartozunk önkormányzatunknak... Elképesztő zsúfoltságot, mos-

toha feltételeket is elviselve, ezen időszakot „túlélve” az adott számunkra reményt, hogy jó útemben folyt a bezárt hivatal felújítása, s tudtuk hamarosan szép új épületbe költöznünk majd vissza ismét...

Nos, a több millióba kerülő munka a Budapest Vidéki Postaigazgatóságot dicséri, az újjávarázsolt ürömi postahivatal műszaki átadása ez év márciusában volt, az igazi birtokbavételre pedig most május elején került sor. Ördög Irénnel körbejárjuk az épületbelsőt, elégedetten nyugtázva; rá sem lehet ismerni az egykori hivatalra. Vadonatúj a bútorzat-berendezés (összehasonlíthatatlanul jobb a biztonságtechnikai), korszerű a világítás-fűtés, a falakat izléses tapéta borítja, virágok-képek teszik hangulatossá az ittlétet.

— Csipetnyi öröm sem, vegegyél az örömebe? — kérdezem nen titkolt iróniával a hivatalvezetőt.

— Háát... ha az ügyfélfogadásul szolgáló helyiségünk kissé nagyobb lenne... — válaszolja Ördög Irén, rögtöst hozzátevé: — No, de ne legyünk ünnepröplők, örüljünk, s örülünk is a megszépült szép postahivatalnak...

*

— Egy személyes vonatkozású kérdés, ön néhány évvel ezelőtt jött „át” Erdélyből, telepedett le nálunk Magyarországon...

— Igen, néhány évvel ezelőtt... Temesvár közelében laktunk, ahol is 23 évet dolgoztam, postási-postai munkakörben, a szükségszerű „ranglétra

fokain” túljutva, ebből 13 évet hivatalvezetőként.

— S hogy érzi magát nálunk?

— Nagyszerűen, s örömmel tölt el, hogy tanult szakmámat, hivatásomat gyakorolva dolgozhatom itt is. Szentendrére a postahivatalban kezdtem dolgozni, s az ottani szolgálati lakásban lakom. Onnan járok át naponta.

*

Kora reggel lévén a levelek, újságok válogatásán, osztályozásán túljutva éppen indulni készülnek a kézbesítők. Rövid ideig tartom fel Buzás Ferencné kézbesítőt.

— Én a legrégebbi dolgozó vagyok, 21 évvel ezelőtől kezdtem a „postásságot” Ürömon...

— Akkor hát érzékeli a régi és a megszépült új hivatal közötti különbséget?

— Ahogy mondani szokás, ég és föld a különbség...

Takács Antalné kézbesítőtárs is csak ismétlni tudja a sokszor elmondottakat, hallottakat:

— A mi munkánk persze többnyire hivatalon kívül a községet járva, az utcán „zajlik”. De nem kevés időt töltünk az épületen belül, most már emberibb feltételek között, jó közérzettel...

*

Mindezek mellett persze az sem mellékes — hasznosságán túl — szemre is mutató épülettel gazdagodott Üröm, s lett szebb a formálódott községi központ...

Jandó István

Jöjjön a Benczúr-kertbe!

A fák és a bokrok kerete, sejtlen fényjátékok a leveleken, a szökőkút csobogása, a madarak másodszóla, a kert otthonosan természetes, mégis különleges a hangulata...

Tudom, hogy a Postás Művelődési Központ szabadtéri színpadának bemutatását nem ilyen — fővárosunkban ugyan tipikusnak nem mondható, mégis — lényegtelennek tűnő apróságokkal kellett volna kezdenem, de ezekre a kiegészítőkre és kellékekre is szükség volt ahhoz, hogy beleszeressünk a Benczúr-kert koncertjeibe.

Ezen a nyáron nem csupán komolyzenei és dzsessz-programok szerepelnek a sorozatban. Egy „műfaj és stílusmixet” állítottunk össze. A műsort áttekintve mindannyian rátalálunk arra az estére, amely találkozik a zenei ízlésünkkel, érdeklődésünkkel. Avantgárd és standard dzsessz, dixieland, ragtime, rock and roll, opera és operett-dallamok szólnak meg a Benczúr-kerti esték műsorában.

Júniustól szeptemberig népszerű, sőt világhírű művészek jönnek vendégségbe:

— Benkő Sándor, aki zenei tanulmányait valaha művelődési központunk zeneiskolájában kezdte el,

— az ugyancsak a Benczúr falai között nevelkedett egykori Postás Szimfonikusok (ma Magyar Szimfonikus Zenekar), Medveczky Ádám vezényletével ismert és kevésbé ismert, de nagyon tehetséges operabékecsékekkel,

— Dresch Mihály sevilai világkiállítás megírt együttese,

— a méltán, nem csupán hazai határok között ismert Szakcsi Lakatos Béla, és a dzsesszklubok egyik legkedveltebb énekesnője, Bontovics Kati a Vukán Trióval,

— a mára legnépszerűbb rock and roll show-t adó Cadillac,

— és nem utolsósorban a többnyire külföldön koncertező Budapest Ragtime Band.

Kérjük, hogy ne feledje el: nemcsak szeptembertől júniusig miénk a Benczúr!

Tapasztalataink szerint, ha a szabadtéri esték hangulatát egyszerű átlai, biztosan visszatérő vendégünk lesz.

Programajánlat

A Benczúr-kert a Postás Művelődési Központban, a Bp. VI., Benczúr u. 27. szám alatt található. Az előadások 20 órakor kezdődnek. (Esonap: a meghirdetett időpontot követő nap.)

■

Június 17-én, 24-én és július 1-jén:

Dzsesszestek, Dresch Mihály együttesének koncertjei. (Rossz idő esetén a klubban.)

Június 22-én:

Dixielandest, a Benkő Dixieland Band koncertje.

Július 7-én:

Operabest, közreműködik: a Magyar Szimfonikus Zenekar.

Szavilait hangzanak el Rossini:

Sevillai borbély, Mozart: Varázsfuvola, Don Giovanni, Bizet: Carmen, Erkel: Bánk bán, Verdi:

Nabucco, Traviata, Don Carlos, Puccini: Manon Lescaut, Bohémélet c. műveiből.

Énekesek: Balatoni Éva, Daróczy Tamás, Gémes Szilvia, Káldi András, Szvétek László.

Vezényel: Medveczky Ádám.

Július 21-én:

Dzsesszest, közreműködik a Szakcsi Session Group, a Vukán Trió és Bontovics Kati.

Argentín tangó bál 29-én 18—22 óráig.

Várunk mindenkit, aki érdeklődik a hétköznapijainktól olyannyira eltérő különleges hangulat és életérzés iránt.

Házigazda: Reisenleitner Albert.

Belépődíj: 200 Ft (150 Ft).

Jegyelőjegyzés és asztalfoglalás a 121-7334-es telefonszámon, Nagy Sándornál.

Kiállítás a Zilahy György Képzőművészeti Stúdió évadzáró csoportkiállítása, május 31-től június 8-ig, hétköznapiakon 10—18 óráig, szombat—vasárnapon 10—16 óráig tart nyitva.

Benczúr Klub

— koncertek a szabadtéri színpadon —

2-án 19—22 óráig: Shadows Klub, Rock Jamm Session a Rock Kamarával (régii Old Boys tagok új csapata).

9-én: Fialat Zenekarok Rocktalálkozója.

Fellép: az Odeon, a Privát Vonalak, a Tramps, a Fővárosi Fények.

16-án: Omega Fun Club — Omega-rajongók találkozója.

Házigazda: Benkő László.

Nagyapa és az unoka

Neves egyetemi tanárok és történészek társaságában tartott nagysikerű előadást, Szatmárnémetiben Rákóczi Ferenc postájáról, a lassan postatörténeti utazó nagykövetnek is nevezhető dr. Kamódy Miklós, lapunk állandó szerzője. A Rákóczi Szövetség által rendezett tudományos előadássorozat korábbi állomásait Kárpátalja—Ungvár—Munkács—Beregszász jelentették, míg most a Szatmárnémeti Kölcsey Kör, Szent István Kör és az RMDSZ

szemmel láthatóan sorsával, és munkájával elégedett, s egyelőre esze ágában sincs ezen változtatni. Persze miért is tenné, mert elmondása szerint számára létfontosságú a szabadság érzése — nem politikai —, s ez attól a pillanattól kezdve, hogy a kézbesítendő leveleket, pénz, illetve más jellegű küldeményeket táskájába pakolja, ez tökéletesen működik. Idejét innentől kezdve maga osztja be, s különben is szereti az embereket, szereti a velük való fog-

bevonásával „Az élő Rákóczi címmel” a már előbb említett Erdélyi városban került sor tudományos konferenciára; illetve koszorúzási ünnepségre, a majtényi békekötés emlékművénel. A jó hangulatú rendezvény sajnos itt vált meglehetősen komorrá, mert a község román származású polgármesterének kérésére a résztvevők nem énekelhették el a magyar Himnusz. Helyette a „Csínom Palkó—Csínom Jankó” című dal hangzott el, ami hát ugye azért nem az igazi. Főként azért nem, mert a polgármester román nyelvű ünnepi beszéde ellen senkinek sem volt ellenvetése.

lalkozást. Erre pedig azon a családiház területén, melyen kézbesít, bőven van alkalma. Néha ugyan zavarja, hogy nálánál jóval idősebb emberek alkalmanként tőle kérnek tanácsot az élet dolgairól, de hát az ember és egy kézbesítő életébe ez is beletartozik.

S hogy mit hoz a jövő, az egyelőre elég kusza dolog. Nagy tervekkel mindenestre nem dédelget, továbbtanulásra két apró gyerek mellett amúgy is kevés a lehetőség — marad a postáság. Végül is ezen egy pillanattal sincs ok csodálkozni...

— gh —

Köszönet

Március 22-én, a Hírközlési Dolgozók Hűség Alapítványa javára nagysikerű, nagy érdeklődéssel kísért jótékonyági hangversenyt rendeztek a Zeneakadémián, melynek bevétele a postai-távközlés és műsorszóró társaságok dolgozóinak és nyugdíjasainak adományából 351 326 Ft. (A hangversenyen nem volt beléptdíj.)

A hangverseny szervezői és az alapítvány munkáitól újságunk hasábjain is őszinte köszönetüket fejezik ki a nagylelkű adományozóknak.

Mit ér a magyar bélyeg?

Második díjat nyert Párizsban a téli olimpiai bélyegpár

Áprilisi lapunkban „A bélyeg-újdonságok árusítása a posta nyereséges vállalkozása” címmel riportot közöltünk. *Jakab Györgyné*, a Vezérigazgatóság posta- és bélyegosztály vezetője beszélt a bélyegszerepéről. A kezdetektől napjainkig felvázolt fejlődést a történelmi korok tükrében mutatta be. A riport befejező részében hangzott el, hogy ma a bélyeg-újdonságok kereskedelmi, gyűjtői forgalma évente közel ötvenmillió forint tisztá bevételt jelent a Postának. De ez az összeg nagyobb is lehetne — tette hozzá az osztályvezető —, ha a postahivatalokban nagyobb gondot fordítanának az értékesítésre, a vásárlók előzékeny, udvarias kiszolgálására.

Azért utaltam vissza *Jakab Györgyné* figyelmét érdemlő mondatára, mert emlékeztettek *Doros Béla* vezérigazgatónak egy márciusi tanácskozáson tett megállapításaira. A Posta helyzetéről tartott tájékoztatójában kiemelten foglalkozott a lehetőségekkel. Azt hangsúlyozta, hogy az élesedő konkurenciaharcban csak úgy lehet talpon maradni, ha a postahivatalokban, munkahelyeken fegyelmeztetett dolgoznak, s az ügyfeleket partnerként, vevőként kezelik.

Ebbe a képbe nagyon is beleillik a bélyeggel történő bérmentesítést igénylő levélforgalom, s a hobbiként számon tartott bélyeggyűjtés. A kettő együtt jelent olyan nyereséget, amelyet mindenkinek illik szem előtt tartani. Az más kérdés, hogy ebben még sok a kívánnivaló.

Jakab Györgyné külön is hangsúlyozta: *minden hivatalnak érdeke, hogy minél több filatéliai célú újdonságot forgalmazzanak, mert ebből nekik is hasznuk van. Az ebből származó nyereség ugyanis náluk marad.*

— A bélyegújdonságokból kapnak-e eleget a posták?
— *Megítélésünk szerint igen* — válaszolta a bélyegosztály vezetője. — De ha nem elég, a hivatalok vezetői további rendelkezéssel élhetnek. Ebben nem korlátozzuk őket.

— Amikor egy-egy bélyegújdonság megjelenik, a gyűjtők korán reggel sorba állnak a postákon, hogy hozzájuthassanak csak az első napon alkalmazott különleges bélyegzővel ellátott borítékokhoz, és egy-egy postatiszta blokkhoz, sorhoz, mikor mit hoz forgalomba a posta. Ez a sorban állás is arra vall, hogy az első napon kevés újdonság kerül forgalomba. Vagy tévednék?

— Nem téved. De ismételt hangsúlyozni szeretném, *központilag nem korlátozzuk, hogy miből mennyit rendeljenek.*

— A gyűjtők „amiatt is” panaszkodnak, hogy a lebélyegzésekkel sok baj van. A bélyegzők kopottak, a párnatartozékok elmaszatolódnak. A futott levelek bélyegzése áztatás közben a vízben oldódnak.

— Ezek a panaszok jogosak. S igyekezzünk a hibákat kijavítani. Itt is a hivatal vezetőinek kellene jobban odafigyelni és helyben intézkedni. *Az igényes vezető rendszeresen ellenőrizze munkatársait és arra is odafigyeljen, ha kopott vagy piszkos a bélyegző, elhasználódott, felhígult a bélyegzőpárna festékszánya.*

— Azt viszont el kell ismerni, hogy az utóbbi években sokat javult a bélyegújdonságok színvonala. Lemérhető ez a kereslet növekedésén is?

— *A színvonal javulása, a szép kivitel első helyen szerepel a posta bélyegkiadási tervében* — válaszolta az osztály szakértője, *Vladár Ferenc*, bélyegkiadási főelőadó. — A hagyományos megjelenési formák mellett egyre több szelvé-

nyes szóló bélyeg és kisív került forgalomba. Ilyenek a Kopernikuszt, a magyar hajókat és a védett nagy madarakat, a tuzokokat ábrázoló kisívek. A filatelisták bélyegértékesítést esetenként emlékévekkel színesítik. Ezek ugyan bérmentesítésre nem használhatók, de a gyűjtők körében keresettek. Ilyen a két éve kiadott magyar—belga emlékv, s az első negyedéven, a Bem-évfordulóra megjelentetett magyar—lengyel emléklap. A kisíveknél az ívszélken az eseményre utaló szöveg olvasható.

— Egy idő óta minden újdonságról színes bélyegrajzolatú, három nyelvű ismertetőt adunk ki. Ennek reklámszerepe is van. Ugyanígy célból adja ki a Posta — évről évre —, az egész évi kiadásokat magába foglaló színes plakátot. Ez ügyfeleink számára készült. A szervezett bélyeggyűjtők például ennek alapján szavazhatnak az év legszebb bélyegére.

— A magyar filatelisták néhány észrevételéről már beszélünk. De mi a helyzet a külföldi gyűjtőkkel? Határainkon túl mit ér a magyar bélyeg?

— *Az érdeklődés megnőtt, a megítélés nem rossz.*

— Ez miben mérhető?

— Mindenekelőtt abban, hogy egy-egy jól sikerült motívum iránt megnőtt a kereslet. Ilyen volt 1993-ban a kétértékű hajókat tartalmazó kisív, s az Európa fő közlekedési útjait ábrázoló blokk. Ez utóbbi iránt különösen Olaszországban volt nagy érdeklődés. De szolgálhatok frissebb hírről is. Az 1994. évi téli olimpia alkalmából, január 13-án megjelent kétértékű bélyegünk Párizsban elnyerte a Prix Olympia Filatéla 2. díját.

*

Szeretném előrebocsátani, távol áll tőlem, hogy kétségbe

vonjam azt, amit a két szakember a magyar bélyegekről, a bélyegújdonságok forgalmazásáról elmondott. Annál is inkább, mivel az újságíró kérdéseire adott válaszokból világosan kirajzolódott, hogy mit kellene tenni a bélyegújdonságokból származó bevételek növeléséért. Az ezzel kapcsolatban elmondottakat — epilógusként — szeretném megtoldani saját tapasztalataimmal.

Az elmúlt hetekben Budapesten, a nagy postákon kívül néhány kisebbet is felkerestem. S csak úgy találomra kértem, az első negyedévben kiadott, egy-egy postatiszta újdonságot. *Sohol sem kaptam. Nem is bíztattak azzal, hogy jöjjenek máskor, hátha szerencsém lesz.* Borítékra felragasztva, első napi bélyegzővel ellátva vagy anélkül találkoztam néhány példánnyal. De nem ezt kerestem. S gondolom, a magyar és a külföldi gyűjtők többsége is a postatiszta kiadásokat szeretné gyűjteménye számára megvásárolni.

Itt van az idegenforgalmi főidény kezdete. A fővárosban és a nagy üdülőközpontokban megsokszorozódik a külföldiek száma. Mi lenne, ha a nyári hónapokban, mondjuk *Budapest*-en a 4-es, a 62-es főpostán vagy az igazgatósági székhelyeken, *Sopronban*, *Pécsen* az 1-es postákon és másutt is, külön ablaknál árusítanák az újdonságok széles választékát. S aki ezzel foglalkozik, azt — de másokat is — arra is meg kellene tanítani, hogyan kell az első napi kiadásokat, főként a blokkokat, de a leveleket is szépen lebélyegezni. De jobban kellene ügyelni arra is, hogy a vásárlók szép, ép fogatú bélyegeket, bélyegsorozatokat kapjanak.

Visi Ferenc

Gratulálunk!

Irodalmi délután keretében ünnepelték 70 éves születésnapját, Dénés Géza írónak, az óbudai Krúdy Gyula körben.

Olvasóink számára Dénés Géza neve aligha ismeretlen, hiszen a hosszú évekkel ezelőtti látását elvesztő író írásait, postai anekdotáit, vidám történeteit, rendszeresen olvashatják lapunk hasábjain.

Születésnapja alkalmából mi is még sok-sok tevékeny évet kívánva gratulálunk!

Szerkesztőség

Ismét sporttábor

A Postás Sportegyesület nyári sporttáborát szervez 1994. június 13-tól augusztus 5-ig heti turnusokban, 8—17 óráig a PSE-pályán, 6—14 éves gyerekek számára.

A sporttábor programajánlata: atlétika, kézilabda, asztalitenisz, röplabda, játékos vetélkedők, társasjátékok, napi videóprogram, heti egy alkalommal kirándulás és tenisz, uszoda, lovaglás. (Versenyszakosztályainkban további sportolási lehetőség.)

Részvételi díj: 1350,— Ft/hét.

(Reggelit és ebédet biztosítunk!)

Jelentkezni lehet személyesen vagy telefonon, a tárgy hét előtti héten csütörtökig, Pfeiffer Ottó és Bodri Zoltán edzőknél.

Cím: Budapest, Róna u. 86—100.

Tel.: 252-2555.

Míg ön nyugodtan dolgozik, gyermeke gazdagabb lesz egy nyári élménnyel. Bizhat bennünk, 12 éve sikeresen működünk.

Szeretettel várunk mindenkit!

Az MSZOSZ Ügyvivő Testületének nyilatkozata

Az MSZOSZ Ügyvivő Testülete értékelte az országgyűlési képviselőválasztások május 8-i első fordulóját. A választás talán legnagyobb eredményeként örömmel állapítja meg, hogy a választásra jogosultak 69%-a, 5 millió 481 ezer ember élt szavazati jogával, félmillióval többen, mint 1990-ben. A magas részvételi arány jelzi: Magyarországon az állampolgárok nem csupán elfogadják a parlamenti demokrácia, a jogállam intézményeit, de együtt élnek is akarnak demokratikus jogokkal, dönteni akarnak a sorsukat négy évre meghatározó parlament és kormány összetételéről.

A Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége külön is szeretne köszönetet mondani valamennyi szakszervezeti tagnak, dolgozó nőnek és férfinak, munkanélkülnek, nyugdíjasnak és fiatalnak, akik részt vettek a választásokon, remélve, hogy elhatározásukban az MSZOSZ választási felhívásának hívó szava is szerepet játszott.

A választások eredménye egyúttal azt is jelzi, hogy a magyar állampolgárok szavazataikkal elutasították a magyar társadalom megosztására törekvő hisztériakeltőket, gyűlölködést szítókat. Döntöttek arról is, hogy leváltják azt a kormányt, amelyik az 1990-es választásokon a társadalomtól kapott támogatást örök időkre szóló felhatalmazásnak tekintette, és elutasította a társadalom más erőivel, az ellenzékkel, a szakszervezetekkel, a civil szervezetekkel való együttműködést. A választások első fordulóját követően reális eséllyé vált, hogy az MSZOSZ április végi országos értekezletén megfo-

galmazott keretek között az új kormány, a meghatározó politikai pártok, a munkaadói érdekképviselet és a szakszervezetek az elkövetkező évek együttműködésének, gazdasági-szociális folyamatainak kereteit egy átfogó megállapodásban rögzítsék.

Az Ügyvivő Testület örömmel állapította meg, hogy a választásokon induló szakszervezeti vezetők komoly támogatást kaptak szavazóiktól, többségük jelentős előnnyel az első helyen végzett, így jó eséllyel indulhatnak a második fordulóban a választók bizalmáért. Eredme-

nyük egyúttal azt is jelzi, hogy a választópolgárok fontosnak tartják, hogy az újonnan megalakuló parlamentben a munkavállalói érdekeket közvetlenül képviselő emberek is bekerüljenek.

Az MSZOSZ Ügyvivő Testülete köszönetet mond mindenkinek a választások első fordulójában való részvételért. Egyúttal arra kéri tagjait, a munkavállalókat, a munkanélkülieket, a nyugdíjasokat és a fiatalokat, hogy a május 29-i második fordulóban szintén menjenek el választani, hogy megerősíthessék a május 8-án már egyszer megfogalmazott akaratukat.

Kitüntetés

Április 29-én adták át az 1994. évi szakszervezeti, kulturális díjakat. A kitüntetettek névsorát az alábbiakban közöljük:

Közművelődés kategóriában egyéni díj:

Takács Béla népművelő, postumus díj; *Tóth Béla* népművelő.

Közművelődés kategóriában kollektív díj: Szerencsi Cukorgyár Rt. Férfikórusa, Vasas Művészegyüttes Énekkara.

Irodalom kategóriában egyéni díj:

Moldova György író.

Színház, film, előadóművészet kategóriában egyéni díj:

Koncz Gábor érdemesművész.

Színház, film, előadóművészet kategóriában kollektív díj:

Miskolci Csodamalom Bábszínház; KASZ és MMK Napsugár Bábegyüttes, Békéscsaba.

Képzőművészet, iparművészet kategóriában egyéni díj:

Kiss Roóz Ilona keramikus, *Benedek György* szobrászművész.

Sajtó, Rádió, Televízió kategóriában egyéni díj:

Kárpáti Sándor újságíró; *Tanács István* újságíró, Népszabadság; *É. Szabó Márta*, az MTV főszerkesztője; *Dr. Székely Ferenc*, a Nap-TV főszerkesztője.

Sajtó, Rádió, Televízió kategóriában kollektív díj:

Typhographia című lap kollektívja, Lyukasóra alkotó közössége.

JÁTSSZUNK EGYÜTT!

Ha játszik, marad a gyerek

A Postás Művelődési Központ „Időkerék” című játszótér sorozatának május 14-i rendezvényét korunk játékaiból rendezték ragyogó napsütésben kicsik és nagyok — vagy inkább nagyobbak — egy, a gyerekek értelmi fejlődését is segítő program keretében, a Cseke házaspár jóvoltából. Csemetéink készségfejlesztő játékokkal, illetve társasjátékokkal ismerkedhettek, pontosabban önfeledten játszottak. A Cseke házaspár különben egyike azoknak a jó értelemben vett megszálottaknak, akik azt vallják,

hogy túl a számítógépes játékokon, gyermekeinknek egy csöppet sem árt, ha olyan csoportos játékokon vesznek részt, melyek többek között a kommunikációs készséget is fejlesztik. Valójában nem új találmány, de mostanában mintha elfelejtettük volna ennek nagyon fontos szerepét. A Cseke házaspár különben egy játékokkal „telezsúfolt” mikrobusszal járja az országot, s ha Önöknél is megjelenik egy hirdetés, hogy megérkezett a Kompania gyermekiroda „társulata”, nem árt kényszeren ragadni csemetéiket és felkeresni az adott helyszínt.

Most a Benczúr utcában jártak, s tanúsíthatom, a siker és a játszókévd maximális volt.

*

Mint ahogy valószínűleg május 29-én, a gyermeknapon sem lesz kisebb a siker — legfeljebb más —, amikor Pap Rita és barátai lesznek a gyermekek és a művelődési központ vendégei, délelőtt 10 órától. Belépőjegyek elővételben is kaphatók, s a nagy érdeklődésre való tekintettel nem árt előre megvásárolni!

Egyedül, önfeledten

Izgalmas ez a játék

Vántsza Zoltán versei

Védd a természetet

Szellő lebben
Nyári fényben,
Patak partján,
Erdő-szélen.

Mókus ugrik
Ágról-ágra,
Lepke száll a
Vadvirágra.

Sikló siklik
Kövek hátán,
Róka oson
Mint a sátán.

Tücsök húzza
Muzsikáját,
Mackó mossa
A bundáját.

Bagoly alszik,
Vakít a nap,
Az őz fejen
Szalmakalap.

Rigó-mama
Éppen etet,
Te is védd a
Természetet.

Durkó Gábor grafikája

Hajnali románc

Mint a kendő
Leng a szellő
Fény a szárnya
Lomb az árnya
Lomha felhő
Megcsodálja

Harmat szárad
Illat árad —
Szellő szórja
Varázsszóra.
Hullámokat
Küld a tóra.

Mint a remény
Röppen a fény —
Földre, fára,
Égi tájra,
Éj sötétje
Homlokára.

Mert találkoztam *Gutman Jenővel*, a volt szomszédunkkal, gondolatban gyakran a szülőfalumban jártam: láttam az aranyhegyi fehér falu házait... a templomot és a hősök szobrát... A szívemet kellemes érzés melegeztette és halkán dudorászta: Alapi gyerek vagyok, az aranyhegyen születtem...

Hétfői nap ebéd után, dolgozni indultam. A Hajós utca és Vilmos császár út sarkán, a Ferdelámpa Vendéglő előtt két fiatal ember énekelt *„Horthy Miklós katonája vagyok, a legszebb katonája...”* Álltam és hallgattam őket. Mellém állt egy hajlott hátú öregember, rám nézett és fátyolos hangon azt mondta:

— Az a szöke hajú, az én unokám. Behívót kaptak. Mennek az Aréna úti Albert laktnyába. Aztán onnét a háborúba — sóhajtott, tenyerét a szíve fölé tette és sirva fakadt...

A Főpostán az indító helyiségből *Drégely Jenő* kézbesítővel lépegettünk a lépcsőkön lefelé az udvarra. Jenő beszélt, mondott valamit, de nem értettem. Nem. Mert az agyamba már a visszaút mocorgott. A táviratok darabszámát szoroztam tíz perccel... Még csak indultam, s már a visszaérkezés izgatott.

Az udvarban Drégely Jenő megfogta a kezem, elém állt és mondta:

— *Amikor katonai behívókat kézbesítek, mindig eszembe jutnak az édesanyám szavai* — szemöldökét följebb húzta, s mélyről hangosan lélegzett. — *Azt mondta, Jenő fiam, én ismerlek téged, a te szíved érzékeny. Postás leszel Budapestten? Mostanában a kézbesítők nemcsak leveleket és táviratokat kézbesítenek.* Sajnos, nem. Mert háború van. És viszik a katonai behívókat is, és azt kézbe kell adni... Akkor a szavaira mosolyogtam. Most, mert a táskámban behívók is vannak, a mellemben kegyetlen szorítást érzek — sóhajtott, s az égre tekintett és hangosan fohászzkodott.

— Istenem, szabadítsd meg a világot a háborútól! Miért kell meghalnia sok millió fiatalnak? — Tekintetét a lába elé ejtette és keseregve rázogatta a fejét. Néztam Jenő szomorú arcát. Néztam. Igaz szavaira csak sóhajást tudtam adni.

Drégely postás kevés beszédű volt. S ha megszólalt, a mondásának értelme volt.

Jenő ment a garázsba a bicikliért. Ő a Rózsadombra indult kézbesíteni. Én pedig az Alkotmány utca és a Szent István körút közötti utcák házaiba. A vállamon lógó táskában kilenc távirat és három katonai behívó volt. Lépegettem a Vilmos császár úton, a Berlin tér felé. Mentem, s közbe Drégely Jenőre gondoltam: igazán érzékeny ember. Sajnáltam. A Báthori utcánál kellemes illat szállt az orromba. A nyálam nyeldestem, s a tekintetem a közeli péküzletre emeltem, tágra nyílt szemmel néztem, s közben éhes lettem. Megálltam, és a zsebemből előkotorásztam a fillérjeim. Aztán bementem az üzletbe és vettem egy mákos kiflit. És ettem. Finom volt, puha, s — főleg — édes. Bizony többet is ettem volna. De csak ennyire tellett. Sajnos ennyire! Mert a postásoknak akkor is kevés volt a pénzük.

A Kálmán utcánál, a kocsmával szemben a járda szélén vastag törzsű fa mellett alacsony, sovány, szőrös arcú férfi állt, s a borzas feje furcsán billegett. Néztam, s azt gondoltam: rosszul van és segítségre vár. Lépeiseim lassítottam és tovább néztem, hogy kérdezem. S mikor eléje léptem, szőrös arcát fölemelte, rám vicsorgott és azt kiabálta *„Három tányér bablevest! Te postás. Három tányér bablevest...”* A billegésétől s a rekedt hangjától megijedtem és siettem az Alkotmány utca felé. És nemsokára balra fordultam. S mindjárt tekintetem az ország házára emeltem és tágra nyílt szemmel sokáig néztem... Úgy igazán közelebről szerettem nézni, — innét — távolról is nagyon tetszett...

S aztán jó érzéssel munkához kezdtem. A táskából kivettem az első táviratot, és olvastam a címzést. S mindjárt a közeli dohányboltban kézbe adtam. Ezután keresztülmentem az úttesten és igyekeztem a Zsitvay Leó utcába. Útközben eszembe jutott a részeg szőrös arcú ember mondása: *„Három tányér bablevest.”* Azt gondoltam, majd az egyik idős postástól megtudakoltam a mondás múltját. Biztos, hogy nem ez a részeg találta ki.

A második házban a lépcső előtt a falon lévő táblán néztem a távirat címzettjének a nevét

és olvastam... Minden volt: név, emelet, ajtó. Láttam a liftet, de nem kértem.

Csak ritkán, mert úgy igazán a fáradtságot még nem éreztem. És a harmadik emeleten a négyes számú ajtónál csengtettem. Sokára fátyolos férfihang szólt: *„Ki az?”* S feleltem: *„Postás, táviratot hoztam!”* Zörrent a kulcs, s az ajtó kinyílt. Hajlott hátú idős férfi állt előttem, s kimeredt szemmel nézett. S nyújtottam neki a táviratot. Ekkor ő kezét a melle fölött keresztbe tette és remegő hangon motyogta. *„Talán a katonafiunkkal történt valami? Jaj, csak nem — kapaszkodott az ajtóba, s rám nézett és remegő hangon mondta. — Postás úr, legyen szíves bontsa föl, és olvassa el.”* Szót fogadtam. És hangosan olvastam neki: *„Irné testvér és Imre sógor! A karácsonyi ünnepekre szeretettel hívlak benneketek. Gyertek! És ünnepeljünk együtt. Katalin.”* S ezután a kezébe adtam a táviratot.

EMLÉKEZÉS

(3. rész)

Most már elfogadta. Az arcán mosoly nyiladozott, s megfogta a kezem. Szorította és meleg hangon azt mondta: *„Postás úr, köszönöm a türelmét. Nagyon köszönöm! Megjédtem, de nagyon. Mert az idősebbik fiunk a fronton van. Sajnos ott van. — Mélyről nagyot lélegzett és rázogatta a kezem. — Még egyszer köszönöm a szíves türelmét. Áldja meg az Isten érte. A viszontlátásra!”*

Szaladtam a lépcsőkön lefelé, a szívemet melegítette a jó érzés és magamban mondtam: Igazán boldog vagyok, hogy postás lettem Budapesten.

Ezerkilencszáznegyvenkettő december huszonnyolc, csütörtök. A szenteste napján délutános voltam. Egy óraker indultam a Terézvárosba kézbesíteni. A táskában csak dísztáviratok voltak.

Az eget szürke felhő takarta, s hideg volt. Villamoson utaztam a Nyugati pályaudvarig. S onnét mentem a közeli Jókai utcába. Mindjárt a szélső ház kapuja előtt megálltam. A táskából kivettem a felső táviratot és olvastam a címzést. És az a

Jókai utca négyes számú házba volt címezve, én pedig az utolsó ház előtt álltam... Ideges lettem. Tudtam: a hibát én okoztam. Indulás előtt nem mentem az irányító postáshoz, hogy a táviratokat kézbesítésre — sorba — számozza meg. A táskából kivettem a táviratokat és a címzésüket olvastam: Lovag utca, Ó utca, Nagymező utca, Lázár utca... Kifújtam magamból az izgalmat. Aztán mentem a Lovag utcába. Pontosan élt bennem a távirat címzése. S nyugodtam lépkedtem fölfelé a második emeletre. És a harmas számú ajtónál csengtettem. Csakhamar kinyílt az ajtó és a küszöb előtt fiatal barna hajú hölgy állt, és mosolyogva nézett. Köszöntem neki és mondtam: Erős Évának dísz-táviratot hoztam. És a kezébe adtam. Az nevetett és a táviratot a mellére szorította:

— Boldog vagyok! — mondta hangosan. — Ez az ötödik. Köszönöm, hogy felhoztad! —

Előbbre lépett és az arcomra egy puszit adott. — Szervusz! Köszönt. S aztán az ajtót becsukta.

Jó érzéssel lépegettem az emeletről lefelé. Kézbesítés közben lanytól puszit még nem kaptam.

Mentem az Ó utca felé és halkán dúdoltam: Szeretlek Budapest...

Az Operaház előtt néztem az utcai órát... Elégedett voltam a munkámmal. S az jutott az eszembe: a következő kézbesítői utam vajon merre...

Alkonyodott. A Főpostán a pihenőhelyiségen ültem és Erős Évára gondoltam: ezt a kedves lányt valahol már láttam. Talán az egyik fűszerüzletben? Vagy a villamoson kalauz? Úgy igazán nem emlékeztem, hogy hol láttam.

A járásból a kézbesítők többsége visszaérkezett. Ültünk és csendben vártuk a mikrofon hangját.

Később az irodából a Tari csoportvezető jött be hozzánk. Középen megállt, kezét melle

fölött keresztbe tette és azt mondta:

— Kedves kollégák! A délutánosoknak több indítás ma már nem lesz! — kezét fölemelte. — Mindannyioknak kívánok kellemes karácsonyi ünnepeket!

A táskát a szekrénybe tettem. Aztán igyekeztem az épületből kifelé.

És mentem az Andrássy úton a Hajós utca felé. Lépegetés közben az jutott az eszembe:

A pesti utcák szenteste vajon mennyire népesek? Sójajtottam. És gondolatban a szülőfalumba röpítem... Szívemet szorította a hazavágyódás. A szenteste ünnepen először voltam távol a szülői háztól. Az Operaház előtt megálltam, fölnéztem az égre és hangosan fohászzkodtam: Ó atyám, jó lenne, ha most szárnyam volna! Elrepülhetnék haza, Alapra az aranyhegyre...

Hajós utca negyvenhárom, harmadik emelet. Álltam az ajtó előtt és azt gondoltam: csengetek és énekelem a mennyből az angyalt...

Az ajtó tágra nyílt és Teréz néni piros arccal mosolyogva üdvözölt.

Mentem a konyhán keresztül a szobába. Az orromba kellemes ételillat szállt. Nyeltem a nyálam és somolyogva néztem a terített asztalra...

Teréz nénem mellettem állt és meleg hangon mondta:

— Minden készen van! Ráéreztem, hogy korábban hazajössz. Halászlét főztem. Szeretted?

Jó kedvvel válaszoltam: — Szenteste otthon is halat ettünk.

Nagyon szeretem! Az asztalhoz ültünk. S azután ettünk. Izlett. Főleg a piros fűszeres lé. De a hal is jó volt. Finom.

Az asztalon volt egy üveg bor és rápislantottam. Úgy igazán nem kívántam. Tovább kanalaztam a finom halételt.

Csakhamar Teréz, nénem a kétdecis poharat teleöntötte és rám nézett.

Fölálltam, a poharam föl-emeltem és mondtam:

— Kívánok kellemes karácsonyi ünnepeket! — és koccintásra nyújtottam a poharat. Teréz, nénem mosolyogva bólintott, majd a szájához emelte és belekóstolt.

Persze, az enyém, én is megízleltem. S mert édes volt, két kortyot nyeltem.

Két tányér hallevest ettem. És a borom is megittam.

Teréz nénem többször kínálta: egyek és igyak.

Köszöntem a finom vacsorát. Aztán egyenesbe ültem.

Teréz nénem az asztalról le-szedte az edényeket és vitte a konyhába.

Fölálltam és az ablakhoz léptem. Sötét volt és csend. Eszembe jutott Erős Éva. Az a kellemes pillanat. A puszi... Elmondom Teréz nénémnek.

Teréz nénem fehér tányéron szeletelt mákos és diós kalácsot hozott. Az asztalra tette és hívott:

— Gyere, egyél süteményt is! Ha ízlik, akkor még hozok.

Tágra nyílt szemmel néztem a mákos kalács vastag töltelékét. Néztam és a számban összefolyt a nyálam. Nyeltem. És egy szeletet a tányéromra tettem. Majd később, tekintetem Teréz nénémre emeltem és mondtam neki:

— Ma Évának vittem a dísz-táviratokat. Egy kedves Évának is... Vártam, hogy valamit mond. Tekintetét megemelte és kerekre nyitott szemmel nézett. És sokára halkán azt mondta:

— Igen. Ma Éva névnap van — tekintetét a lába elé ejtette és hangosan sóhajtott.

A látomás hallgatásra kényszerített. Azt gondoltam: talán egy Évával gondja van? Előbb még jó kedvvel beszélt.

Teréz nénem az asztal mellett topogott. Majd a konyhába ment.

Testemet a bánat szorongatta: minek beszéltem az Éva névnapról? Persze ha tudom. Keseregve sóhajtoztam. Közbe eszembe jutott a pesti utam előtti este.

Édesapám pár szóval mondta Teréz, nénem lánykori életét: Tizenkilenc éves korában falubeli legénytől teherbe esett... Aztán a kislány pár hónapos korában pesti házaspárnak örökre adta... Úgy hallották: a lány... művész lett.

Apám mondása — pesti létemben — először jutott eszembe.

Az ajtóhoz léptem és a kulcslyukon leselkedtem. Teréz, nénem állt a konyha közepén, az ajka remegett és potyogtak a könnyei...

A látomás elszomorított. És azt gondoltam: ünnepek után hazamegyek. Haza. Lehet, hogy végleg.

P. Kovács János

(Részlet az író Aranyrávák az asszonyok c. könyvéből. A regény az ünnepi könyvnápra jelenik meg a Zrínyi Kiadónál.)

Boldogtalan az élet szerelem nélkül, bizony, boldogtalan. De hogyan lehetne boldog Balassi Bálint, ha nincs kivel együtt lenni. A szép, gesztenye-hajú asszony, Dobó Krisztina csak egyetlen éjszakára ragyogott fel Vágbeszterce égén, s másnap visszautazott Kisvárdára. Arrafelé meg nem mehet, miért is menne? Hivatlanul be nem állít sehová. És az asszony se hívja. Bolondozik hát. A maga jókedvére, pajtásai örömére. Balassi zólyomi házában vig az élet. Ha nincs asszony és szerelem, legalább bor legyen elegendő. Hát abból bőséggel van. Sokszor néz a kupa fenekére, s nem egyedül, társaival.

Balassi zólyomi házában időzött. Időzött? Mulatozott kedve szerint. Ivott katonáival, s gúnyolták a büszke s rátarti polgárokat. De néha kilovagolt, amikor nagyon egyedül akart maradni. Mint ezen a szép napon, 1583. május huszadikán. Gyönyörű május terült a zólyomi dombokra. A rétek fulladoztak a virágoktól, az akácok is virágoztak, ontották édes illatukat. Ilyenkor jön meg a férfiember kedve. Ilyenkor nem jó az egyedüllét. Ilyenkor beszélgetni kellene, heverni a réteken, tavaszi ég alatt. Ha nincs beszélgetőtárs, akkor versekkel kell mulatozni. Most azt mondja, amit a napokban szerzett: „Szabadsága vagyon már én szegény fejemnek, / Szerelemtől nincsen bántása én lelkemnek, /

Vagyok békességes, / És el-mém is csendes, / Nincs gyötrelme lelkemnek...”

Teleharsogja a vidéket énekével, mert ezeket a dalokat énekelni kell ám, mindegyik valamilyen dallamra íródott, s ő teleéneklia a világot. Örül, hogy kiénekelheti magából: nem szerelmes már. Hol van már *Losonczy Anna*? Hol van már búslása? Mostan van a vig világ. Most jött el az ő ideje. Bizony, dalolni kell, mert a nóta megtisztítja. De kár, hogy senki nem hallja az énekét. Kár, hogy ez a gyönyörű május nem hoz elé vig társaságot. De jó volna egy szép asszonnyal cicázni, ha asszony is akadna a menetben. De nini, szemközt porfelhő kel az úton. Fedeles szekeret húznak a lovacsák.

Amikor közel ér a kocsi, Balassi felkiált.

— Nahát, ez nem lehet igazi! Mit keres erre felé kegyelmed, Sommerné asszonyság? Csak nem a zólyomi vásárba megyen?

Sommer Jánosné nem is nagyon asszonyság, nagyon is szép asszony és kíváncsú szépség, rátarti, páváskodó, mindig tetszeni akaró özvegy, ki néhány esztendeje maradt férj nélkül, merthogy hites ura, a hodrusbányai mészáros elhalálozott. Onnan az ismeretség, hogy egy mészáros ott vásárol, ahol csak tud, vásárolt bizony Balassitól is, hol marhát, birkát, hol meg disznót, jó pénzért, mindig tisztességesen fizetve. És Balassi is volt háza vendége, mert aki Selmezbányán talál magának elintéznivalót, az már

kimegy egy nyári fürdőzésre Hodrusbánya szép tavához is.

— Balassi uram? — álmélkodik Sommerné.

— Én bizony, ugyan ki más várná kegyelmedet — játszik a szavakkal Balassi.

— Méghogy engem vár?

— Hiszen kegyelmed jött.

— De én Zólyomba igyekszem s nem üzentem senkinek, hogy mikor érkezem. Kegyelmed meg itt vár, Balassi uram?

Takács Tibor

Két arany egy kendő ára

Évődnek egymással, tréfálkoznak, ki-ki örvendezik a másikkal. A legények: Klimkó Gyuri, meg Skopen Tamás, ahogyan bemutatta őket asszonyuk, azonnal lehevernek. Csak az alkalmat várták, hogy megpihenjenek.

— Leszáll a kocsiról?

— Ha a kezét nyújtja.

— Adom mindkettőt — lelkesedik Balassi.

— Én csak a ujjam hegyét, ha megelégszik vele?

— Egyelőre — dörzsöli bajuszt Balassi —, egyelőre.

Csakúgy repül a szoknya, nevetős az asszony szeme, kikapós özvegy, talán nem veti meg a gáláns kalandot, gondolja Bálint. De csak nem az úton sétálnak? Mennek a rétre, hogy virá-

got tépjenek. Balassi nyújtja a kezét. Az asszony elfogadja. Már nem látják a kísérő legényeket. Sommerné nem szereti, ha leselkednek utána. Sokat hallott már Balassiról, sok szóbeszéd van körülötte, s milyen jó, hogy ilyen kedves hozzá.

Annyira nézi, hogy rosszul lép, kibicsaklik a lába, le kell ülnie a földre. A férfi gáláns, teríti a mentét, borral locsolja a kendőjét s azt teszi a dagadt bokára.

— Jaj, ne azt a drága italt — óvja az asszony a bort.

— Inna belőle?

— Innék, ha megkínálna.

Meghúzza a kulacsot, a szájához illeszti Bálint is.

— Jó kegyelmed után inni, most olyan, mintha csókolózunk volna.

Máris melléje húzódik. Kicsit szorosan, mert nem szabad az asszonynépet magára hagyni.

— Kegyelmedet a sors hozta elélem.

— Én majd átkozom a sort, este, ha hasogat a bokám.

— Legalább rám gondol, kegyelmed.

— Csak ezért nem érdemes — replikázik az asszony.

— És ezért? — kapja el a de-rekát, s már fogja, szorítja, te-

peri és csókolja az arcát, nyakát. A száját is keresi, de folyton elhajol előle az asszony. — Hát nem ad egy csókot?

— Egyet nem érdemes — folytatódik a játék. — Ssssszzl a lábam, a bokám, jaj lstenem... — jajgat, de vesztettül ám.

— Meghallják a legények s még rosszabbat gondolnak! — óvja Balassi. Már ott van a bokájánál, igazítja a kendőt, a kötést és csókolja a lábát. Olyan gusz-tusos, kedvére való ez a hodrusbányai asszony s kék az ég, dalolnak a madarak, jó illatú a föld, ragyog rájuk május, ketten vannak egy kis erdő szélénél, azon túl egy patakocská, senki emberfia rajtuk kívül. A legények talán már alszanak, a lovacsák legelésznek. Ott van Balassi lova is pányvára vetve.

Elindul a férfi-keze fölfelé. S közben nézi az asszonyt, tiltakozik-e? Csókolja a térdét, de a száját kellene megkeresni, az az igazi, abból érzi meg, hogy akarja-e a szerelmet vagy sem. Az asszonyi csók mindent elárul. Ha elutasítja, ha nem enged be a nyelvét a fogak közé, akkor mehet Isten hírével, akár ne is próbálkozzék már. De ha beereszti, ha magáéhoz szorítja a fejét, akkor itt ma nász esik.

Felforrósodott a levegő. Még megégeti kezét az asszony teste, mert már küszik felfelé, s a szoknya egészen felcsúszott a nagy heveességben. Öleli a férfit. Az asszony kacag. Közben kibomlik a kontya, nyakáról lehullik a kendője, bontja már Bálint a pruszlikját is, ki kellene hámozni sok ruhájából, ha tudja,

mert az asszony akkor védekezik, amikor már nem kellene.

— Látja, elszakította a kendőmet!

— Megfizetem.

— De két arany az ár!

Két arany? De hiszen ennyiért annyi bővérű lányt kap, amennyit csak akar. Csak nem pénzért akar vele játszazodni ez az asszony? Miért nem mondta előre? Egy fenét hívta volna sétálni a rétre. Minek? Két arany? Nyolcszáz forint egyévi fizetése, s egy arany hány forint is? De hiszen ez a hodrusbányai fehérnép üzletet akar véle kötni. Ez így nem tisztességes. De hátha félreérti? Játsszik hát a szavaival Balassi is.

— Két csókot értettem, ugye?

— Biz két aranyat, Bálint uram. Drága nékem ez a kendő, meg a pruszlikom is elfeslett... Csak nem akarja azt mondani, hogy ilyen gazdag úrnak nincs két aranya? Legényeek! Gyuróóóó! Tamááááá! Segítsééééé!

De már ugrik is Balassi. Ugranak a legények is, furkósbót a kezükben, na, ennek fele sem tréfa. Nem mintha nem bírna el két ilyen gyerekemmel, meg egy győngye asszonnyal, de csak nem hadakozik a parasztokkal? Lenne is hire Zólyomban, ha ugyan ennek a kalandnak így is nem lesz! Otthagynia hát Sommernét, elege van belőle, fut a lovához, kezében lobog az asszony kendője, lobogtatja, mint jó hadizsákmányt.

Visszafutott Zólyomba Balassi.

Lett is ribillió!

A labda kicsit gyorsan érkezik

Beszélgetés Németh Károly asztaliteniszezővel

Sportriporterek a jégkorongot, mint a jövő század sportját emlegetik már régóta. Hogy az asztalitenisz hova tartozik, arról általában — vagy sehogy — kevés szó esik. Pedig szerintem bőven besorolható az előbbi kategóriába. És itt most első sorban kőkeményen felgyorsult mivoltára, egész embert igénylő követelményeire gondolok. Nem hiszik? Kérem önöket osszanak, szorozzanak és elmékedjenek egy kicsit... S mielőtt ellenvéleményt nyilvánítanának, csak egy kérdésre válaszoljanak. Önök szerint hány kilométeres sebességgel repül ez a csöppnyi labda? Mielőtt tipelnének, elárulom, sokkal többel, mint ahogy ezt, úgy és általában gondolná az ember.

A Postás SE asztaliteniszezői sportágukban hazánk élvonalát jelentik. Talán legismertebb képviselőjük Németh Károly. 23 éves, nő, viszonylag alacsony termetű és főként az ésszel játszó versenyzők típusát képviseli.

— *Karcsil! Őszintén bevaló, számomra lassan már követhetetlen az asztalitenisz és még véletlenül sem a szabályok miatt. Valami elképesztően felgyorsult a játék. Jó, én csak egy néző vagyok, de hogy éli meg ezt egy versenyző, túl azon, hogy tökéletes fizikai összeszedettségét kíván? Nem válik az állandó idegi koncentráció miatt — ne haragudj a kifejezésért — „dilissé”.*

— Valóban „borzalmasan” összetett lett ez a játék, óriási falsok vannak, iszonyú gyorsaság és óriási szervák. Aki rosszul adogat, az szinte azonnal „meghalt”. Tehát szerva, szervafogadás és már el is dőlt a játékok.

— *Nem megy ez a játék szépségének rovására?*

— Nem tudom, hiszen én játszom, és nem nézem... De az biztos, régebben jóval hosszabb labdamenetek voltak. Ami pedig az idegi feszültséget illeti, elég egy kicsit kialvatlan éjszaka, és a másnap délelőtti edzés már nem százszázalékos. A gyorsaságról pedig annyit, hogy nekünk a leggyorsabb játékokban is százszázalékosan tudni kell azt a taktikát alkalmazni, amit az edzőnkől kaptunk. Ha ezt nem tudjuk megtenni, hiába vagyunk az elvárások szerint jobbak, simán elvesztettük a mérkőzést.

— *Hány éve kapod ezeket az utasításokat? Szóval hány éve játszol?*

— 14 éve.
— *Majdnem kerek szám... S mennyire kerek szám az európai ranglistán elfoglalt helyed?*

— Az új besorolás még nem ismert, de a korábbi 70., illetve 50. hely után, mostani számításaink szerint a 30. helyen vagyok.

— *Első hallásra nem valami világ — bocsánat —, Európa-döntő eredmény...*

— Most vagyok feljövőben, s ezt különösen a nemrég lezajlott Európa-bajnokságon elért eredményem igazolja. De valamit ne felejtsek el, a férfi-asztalitenisz olyan, hogy 100. helyre rangsorolt is simán megnyerheti a világbajnokságot.

— *Közbevetőleg, így van ez a nőknél is?*

— Nem. Ott a tizenötödiknek is csekély esélye van az első hely megnyerésére. A nőknél csak az első tíz olyan, hogy „minden megtörténhet”. Ráadásul az európai férfimezőny nagyjából azonos a világranglistával, a nőknél ez pont fordítva van, itt jelentős az ázsiai versenyzők fölénye.

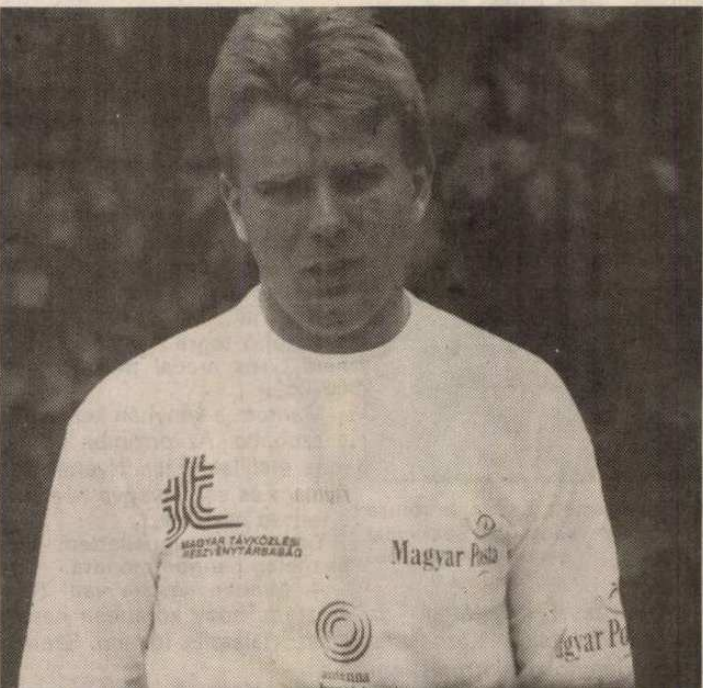
— *Érdekes, amit mondasz, mert annak idején pontosan az ázsiai férfiversenyzők tették majdhogynem nevetségessé az európaiakat, és taszították le őket a képzeletbeli trónról.*

— Én azt hiszem, saját csapdájukba estek — fordítva, mint annak idején —, mert egyre-másra hívtak európai versenyzőket, csapatokat edzőtáborokba és azok most inkább őket figyelték meg. Ellesték az adogatás technikáját és rájöttek például arra, hogy a kínaiak a

munkahelyére, s jövők a délelőtti edzésre.

— *Nem korai ez a felkelés?*

— Annak, aki korán fekszik, nem. Délig edzek, aztán elmegyek ebédelni édesanyámékhoz — akik itt laknak a közelben —, órát, félórát alszom, aztán délután újra edzés.

droppolásban gyengék. Európa megtanult pörgetni.

— *Amit korábban az ázsiaiak műveltek felsőfokon...*

— Megfordult a kocka. Illetve a dolog jelenleg úgy áll, hogyha egy európai versenyző úgy csinál, mintha pörgetne, már ez is megzavarja őket.

— *Talán ezért fantasztikus játék az asztalitenisz. Gondolom, órákon át tudnál mesélni a néző számára nem érzékelhető háttérben megbújó stratégiai fogásokról.*

— Beszélgetésünk elején nem véletlenül kérdeztem az idegi hatásokról, mert úgy érzem, ilyen összetett csatát csak nagyon hideg fejjel lehet megnyerni. Nálad hogy zajlik egy nap?

— Általában hét órakor kelek, feleségemet elviszem a

— *A délutáni alvás után, hogyan ébredsz? Nem vagy ostobán kába?*

— Ha így van, nem kelek fel egyből, hanem visszafelé számolok 5-10 másodpercig.

— *Látod, most tanultam valamit, de nálam az a baj, hogy körülbelül 1000-ig kéne számoljak, s mire a végére érnek, nemhogy a felkeléstől, de még a világtól is elmenne a kedvem.*

— Nyilván más az időbeosztásod...

— *Hát ez biztos így van. S ha már ennél tartunk, osztod azt a nézetet, hogy az igazán élversenyzők délelőtt a versenyen gyengébb teljesítményre képesek, mint este? Ezt különben vízilabdázó barátaimtól hallottam.*

— Van benne igazság, s az

én sportágamból is tudnék példákat mondani. Furcsa dolog ez, s az oka nyilván abban keresendő, hogy az élversenyzők nem egy ellenfélre készülnek, hanem egy sorozatra. A kevésbé jobbak pedig egy délelőtti versenytársra koncentrálnak, s „abból” készülnek fel. Ezért aztán alaposan meglephetnek minket. Ráadásul mi alig ismerjük őket.

— *Itt lép be az edző szerepe, bár lehet, hogy tévedek... Egyáltalán, tudsz mérkőzés közben az edzőre figyelni, eljut hozzád az „intelem”?*

— Számomra nagyon fontos Temesi Péter. Gyakorlatilag ő nevelt belőlem élversenyzőt, s amióta ismerem, mindenben segített, természetesen tehát, hogy megfogadom tanácsait.

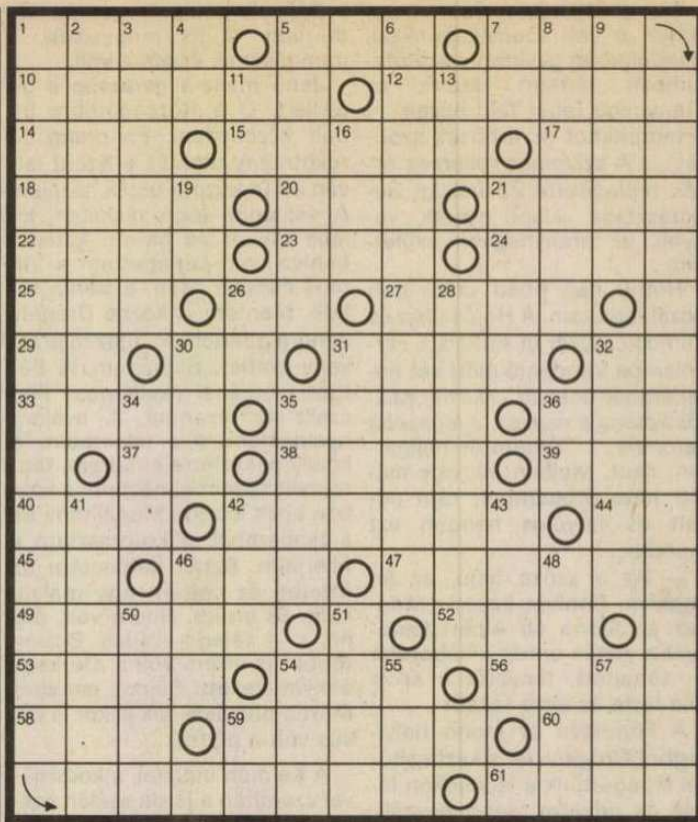
— *Jó ezt hallani — s bár alig ismerem, ezen nem tudok csodálkozni —, és a miérte is rögtön tudnék válaszolni. Persze lehet, hogy ez csak sejtés, de azt hiszem közel jár az igazsághoz. Szeretem és nagyra becsülöm az olyan embereket, akik minden szituációban meg tudnak őrizni egy mindenki számára elfogadható és szimpatikus emberi tartást. S ebbe nálam bőven elfogadható egy alkalmankénti zaklatott düh is. Elfogadom — mert értem a lényegét —, de sajnos ez nem mindenkinél zajlik ilyen egyszerűen. Itt a Postásban igen, és ezért a jelek szerint Téged irigyelni kell, és irigyellek is, s azért a csapatszellemért is, amely nyilván nem véletlen.*

— Biztos, hogy nem az, és erről csak azt tudom mondani, hogy tudomásom szerint ilyen jó szellemű csapat talán még sohasem volt. Hívtak játszani külföldre, s hogy nem mentem, talán ez is belejátszott. Meg az is, hogy a velem kötött itthoni szponzori szerződések olyan anyagi hátteret jelentenek, mely nyugodt megélhetést biztosít. Összegezve: jól érzem magam.

— *Legközelebbi vágyad?*

— Az Európa-12-be bekerülni.

— **V. Á.**

Juhász Gyula májust köszöntő verséből idézünk: „És jött a május. Ezer orgonának...” Folytatás a függ. 1., vizsz. 7. és függ. 6. alatt.

VÍZSZINTES:

1. Homokpad. 5. Az Operaház igazgatója. 7. Az idézet második része. 10. Papírra vetett. 12. Észlelte-e? 14. Iráni város. 15. Asztalitenisz-játszma. 17. Külföldi sajtóiroda. 18. Aromás szénhidrogéngyök. 20. Érdeklődés egy idegenről. 21. Gyümölcsből és szeszes italból készült (ford.). 22. Táncdalénekes (Magdi). 23. Évszak. 24. Medveféle. 25. ... Jürgens. 26. Előd. 27. Osztályzat az iskolában. 29. Határrag (ford.). 30. Latin és. 31. Idegen csillag. 32. Flór, oxigén. 33. Február 27-én van a névnapja. 35. Cseh táncdalénekes (Karel). 36. Birósági ügy. 37. Építőanyag. 38. H-val az elején hangszer. 39. Vitában nélkülözhetetlen. 40. Ízesített lé, párolásra. 42. Valamiben kezdeményező személy. 44. Személyes névmás. 48. Előtagként kettős. 46. Autóiskola. 47. Matrac töltésére használták. 49. Csahol. 52. A kukorica tudományos neve. 53. Isten németül. 54. Az olasz líra rövidítése. 56. Nem stabil. 58. Távolra mutató szó. 59. Francia filmszínész. 60. Brit légitársaság (ford.). 61. Olasz vulkán.

FÜGGŐLEGES:

1. Az idézet első része. 2. Hirtelen futni kezd. 3. Zajos mulatozás. 4. Latin csont. 5. Ilyen az elhamvadt maradvány. 6. Az idézet harmadik része. 7. Minisztertanács. 8. Pityókás. 9. A katonaságnál, az iskolában van ilyen szolgálat. 11. Ételize-sítő (ford.). 13. Keresztül. 16. Fagylalt Bécsben. 19. Római 51. 21. Kevert mérő. 26. Számnév. 28. Felújít. 30. Csapadék. 31. Nyári nadrágviselet. 32. Tó Nyugat-Magyarországon. 34. Régi ürmérték (ford.). 35. ... Oszkár (színművész volt). 36. Sértetlen (ford.). 41. Vakbuzgó. 42. Szó is, irat is van ilyen. 43. Dédszülei. 46. A túlnyomás jele. 48. Nyugat-dunántúli község. 50. ... Troll (Heine). 51. Súlymér-ték. 54. Takar. 55. Tengeri hal. 57. Előtagként új (ford.). 59. Orosz igen.

— **Bánhidi** —

Beküldendő: a függ. 1., vizsz. 7. és függ. 6. sz. alatti megfejtés.

Beküldési határidő: június 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: Ne szívd magadhoz őket napugár: Egy nemzet hulló könnyei azok!

Könyvet nyertek: Borsi Géza-né, Kisújszállás; Szabó István-né, Solt; Tóth Ferenc, Tápió-légitársaság (ford.). 61. Olasz vulkán.

Az üzemi tájfutóbajnokság éjszakai fordulójának eredménye

1994. május 6-án, Pesthidegkút környékén került lebonyolításra az üzemi tájfutóbajnokság éjszakai fordulója. A versenyen örvendetesen sok csapat állt rajthoz, és többségük sikeresen teljesítette a 3,5 km hosszú pályát, amely a sötét erdőben egyáltalán nem volt könnyű feladat. A győzelmet a HPI Levélfeldolgozó Üzem csapata nyerte a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság csapatai előtt.

Eredmények:

1. HPI Levélfeldolgozó Üzem (Bolyos Zoltán, Rácz Csaba) 40,09; 2. Budapesti Távbeszélő SK 2. (Hadrnagy Árpád, Vörös Csaba) 51,06; 3. Budapesti Távbeszélő SK 12. (Sütő Márton, Szabó Zoltán) 59,27; 4. PKI Távközlési Fejlesztési Intézet (Bartel László, Bartel Gábor) 59,35; 5. Budapesti Távbeszélő SK 1. (Bögös István, Péczöli Béla) 61,29; 6. Budapesti Távbeszélő SK 4. (Horváth Gábor, Buska Varkony) 68,49; 7. Budapesti Távbeszélő SK 9. (Borlay Kriszti, Borlay Zsuzsi) 72,42; 8. HTI Gyártó- és szerelőüzem 4. (Csehi István, Csehi István) 80,35; 9. Budapesti Távbeszélő SK 3. (Borlay Gábor, Lipcsey János) 84,43; 10. HTI Gyártó- és szerelőüzem 1. (Bodor Mária, Zámboori György) 101,06; 11. Budapesti Távbeszélő SK 6. (Nagy Sándor, Lukács László) 109,46; 12. Budapesti Távbeszélő SK 5. (Kalamár Gábor, Nagy Györgyi)

111,23; 13. Budapesti Távbeszélő SK 13. (Komáromi Katalin, Varga Magdolna) 135,06; 14. EMTEL 3. (Horváth Károlyné, Horváth Károly) 144,42; 15. EMTEL 1. (Sarkadi József, Lukács Balázs) 152,50; 16. Budapesti Távbeszélő SK 8. (Komáromi Zsuzsanna, Olsányi Beatrix) 1/146,47; 17. Budapesti Távbeszélő SK 14. (Dávid László, Haraszti Károly) 2/112,11; 18. EMTEL 2. (Zsilák Anikó, Gabriel Ildikó) 2/120,22; 19. HTI Gyártó- és szerelőüzem 3. (Csehi Balázs, Csehi András) 2/161,50; 20. HTI Gyártó- és szerelőüzem 2. (Halász István, Bús László) 2/163,50; 21. HTI Gyártó- és szerelőüzem 5. (Mazuch László, Béres Zsuzsa) 3/143,50; 22. Budapesti Távbeszélő SK 10. (Borlay Gáborné, Hajdu István) 3/150,43; 23. Budapesti Távbeszélő SK 7. (Répássy Kinga, Sahin Tóth Annamária) 4/88,33.

Az éjszakai forduló pontversenyének eredménye: 1. Budapesti Távbeszélő SK (TIG) 21 pont; 2. HPI Levélfeldolgozó Üzem 8 pont; 3. PKI Távközlési Fejlesztési Intézet 4 pont; 4. HTI Gyártó- és szerelőüzem és az EMTEL 2 pont.

A pontverseny állása két forduló után: 1. Budapesti Távbeszélő SK (TIG) 39 pont; 2. B. L. Postaforgalmi Szakközépiskola 15 pont; 3. HPI Levélfeldolgozó Üzem 13 pont; 4. PKI Távközlési Intézet 7 pont; 5. EMTEL Kft. 3 pont; 6. HTI Gyártó- és szerelőüzem 2 pont; 7. HTI Belföldi és Nemzetközi Központ 1 pont.

A versenysorozat következő fordulója 1994. június 5-én, Pilisborosjenőn lesz. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A kerek labda varázsa

Az 1. forduló nyertesei: Kiss János — Nagykanizsa, Petretz Péter — Budapest, Pécsi Imre — Debrecen.

A helyes megfejtésért gratulálunk, a vásárlási utalványokat postán küldjük! További sikeres megfejtést kívánunk!

A második forduló helyes megfejtését és a nyertesek ne-

veit következő lapszámunkban közöljük.

Értesítjük a résztvevőket, hogy vetélkedőnk döntőjét 1994. június 25-én (szombaton) rendezzük a POSTÁS MŰVELŐSÉGI KÖZPONT DISZTER-MÉBEN.

A döntőre minden érdeklődőt szeretettel meghívunk és várunk!

A döntőbe jutott versenyzőket külön értesítjük!

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levélcím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
94-1284. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *